

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Patiesās vēstures nezināšana SAGRAUJ TAUTAS NĀKOTNI

Saruna ar vēsturnieku **Agri Dzeni**

KURŠU ĶONIŅI – MŪSU TAUTAS VĒSTURE

DDD: *Tikko ir iznākusi jūsu grāmata “Kuršu ķoniņi un citi lēņavīri Rietumlatvijā”. Kas tie tādi – kuršu ķoniņi, un kāpēc jūs ieinteresēja tieši šī Latvijas vēstures epizode?*

Agri Dzenis: Kuršu ķoniņi jau 19. gadsimtā tika uzskatīti par tādu kā

Bet, veicot izpēti, atklājās, ka kuršu ķoniņi ir tikai daļa no plašākas viduslaiku un jauno laiku iedzīvotāju grupas Livonijā. Kuršu ķoniņi bija vietējās izcelsmes lēņavīri. Bez viņiem pastāvēja daudzas dzimtas, kurām viduslaikos Livonijas ordenis bija piešķīris dzimtas īpašuma tiesības.

DDD: *Tātad lēnis ir prievātpašums, un par lēņavīriem sauca tos, kuriem bija savs īpašums?*

lēņavīru nonāca zemnieku statusā.

Kuršu ķoniņi bija sešu dzimtu apvienība, ko saistīja gan kopīgas intereses, gan radnieciskas saites, kas divus gadsimtus ilgstošās juridiskajās cīņās šīs pri-

vilēģijas atguva – pēc pašu iniciatīvas. Daudzi citi lēņavīri samierinājās ar to, ka viņiem ir nelikumīgi uzspiestas klaugas, nodevas, un viņi nonākuši zemnieku kārtā.

Turpinājums 4. lpp.

Gan individuālo, gan kolektīvo pašapziņu veido vēsture, kas būtībā ir iepriekšējo paaudžu pieredze.

vēstures kuriozu – neliela iedzīvotāju grupu ar savām privilēģijām, kas tikušas iegūtas viņu kādreizējā augstā stāvokļa dēļ. Tas tika secināts pēc nostāstiem, ka ķoniņu senči ir bijuši kuršu valdnieki, kas labprātīgi pieņēmuši kristīgo ticību un palīdzējuši Livonijas bruņinieku ordenim cīņās pret pagāniem, par ko viņiem piešķīra attiecīgās privilēģijas. Pastāvēja arī versijas, ka šīs privilēģijas viņiem piešķirtas par nodevību.

A.Dz.: Tos, kam bija piešķirtas ganības, meži, ūdeņi un citi resursi, ko viņi varēja brīvi izmantot, mantot ar noteikumu, ka viņi pilda lēņa dienestu. Livonijas laikā šis lēņa dienests kara gadījumā bija karadienests, miera laikā – administratīvais dienests: pasta pārvadāšana, ceļu apsargāšana, nodevu ievākšana. Kuršu ķoniņi bija tie lēņavīri, kas jaunajos laikos pilnībā atguva savas privilēģijas. Liela daļa

VIŅI DZĪVO AR KĀJĀM GAISĀ UN APGALVO, KA TĀ IR PAREIZI

Pagājušajā gadā, decembra sākumā, toreiz vēl partijas “Vienotības” Kandavas novada nodaļas vadītāja Inga Priede sociālajā interneta vietnē “Twitter.com” pauda savu neapmierinātību ar viņas partijas biedres Ilzes Viņķeles fanātisko vēlmi pieņemt likumu, kas legalizētu viendzimuma pāru kopdzīvi. Ingas Priedes rakstīto kvalificēja kā homofobijas izlēcienu, fašismu un nacismu. “Mozaika” nekavējās ar sūdzību policijai, bet dažādi plašsaziņas līdzekļi, nevēloties noskaidrot no konteksta izrauto izteikumu būtību, “cepa” sīžetus par neiecietību, homofobiju un vēršanos pret citādi domājošajiem.

Nepieciešama drosme teikt, ko domā

Saruna ar Kandavas novada domes deputāti
Ingu Priedi

DDD: *Pēc karikatūristu nošaušanas Parīzē jautājums par vārda brīvību kļuvis īpaši aktuāls. Jūsu izteikumus internetā par homoseksuāļiem pie varas*

esošie un viņiem paklausīgie žurnālisti uzskatīja par pēdējā laika spilgtāko naida runas paraugu.

Turpinājums 3. lpp.

VALSTS VALODAS SARDZĒ

Laikraksta “DDD” redakcija atrodas Rīgā, Latgales priekšpilsētā, kas gluži kā vairums citi Rīgas mikrorajoni neizceļas ar latviskumu, tādēļ ne mirkli nav iespējams aizmirst, ka okupācijas sekas joprojām nav likvidētas. Pat saskarsme ar mājas sētnieku, kuram maksā algu no mūsu, nodokļu maksātāju, naudas, rada pretīguma sajūtu, jo ir jāsaskaras ar latviešu valodas neprasmī.

Pēc kārtējās nepatīkamās situācijas, nolēmām uzrakstīt Rīgas mēram Nilam Ušakovam, lai viņš beidzot parāda savas prasmes vadīt Latvijas galvaspilsētu un ievieš tādu kārtību, ka pat sētnieki zina un, galvenais, runā latviešu valodā. Iesniegumu, kuram pievienota arī Nilam Ušakovam adresētās vēstules kopija, nosūtījām Valsts valodas centram, lai tiktu pārbaudītas sētnieku valodas zināšanas un, ja nepieciešams, sodīti valsts valodas nezinātāji.

Rosinām arī mūsu lasītājus būt aktīviem, vērsties Valsts valodas centrā par katru valsts valodas nelietošanas gadījumu. Atcerieties, ka nav sīku lietu – mums jāpieprasa, lai ikviens Latvijā runātu latviski – vienalga, vai tas ir sētnieks, vai bankas vadītājs!

Dariet kā mēs, dariet labāk par mums, jo latviešiem ir jābūt saimniekiem savā zemē!

Iesniegumus par valsts valodas nelietošanu sūtiet Valsts valodas centra direktoram Mārim Baltiņam uz adresi: Eksporta ielā 6, Rīgā, LV-1010; tālrunis: 67334633

Necieni latviešu valodu – BRAUC UZ KRIEVIJU!

Rīgas domes priekšsēdētājam
Nilam Ušakovam

Ušakova kungs,

Rīga ir Latvijas galvaspilsēta, un tajā darbojas tie paši likumi, kas visā Latvijā, tātad arī Satversme un Valsts valodas likums.

Satversmes 4. pantā noteikts, ka valsts valoda Latvijas Republikā (tātad arī tās galvaspilsētā Rīgā) ir latviešu valoda, savukārt Satversmes preambulā paskaidrots, ka Latvijas valsts tika veidota, lai garantētu latviešu nācijas, tās valodas un kultūras pastāvēšanu un attīstību cauri gadsimtam.

Valsts valodas likums nosaka latviešu valodas lietojumu Latvijā – arī Rīgas pašvaldībā.

Diemžēl ikdienā Jūsu vadītajā pilsētā vērojami iepriekš pieminēto likumu pārkāpumi. Šajā gadījumā runa ir par Lubānas ielas 6. nama sētnieci, kura nerunā latviski. Par šo situāciju esam informējuši nama apsaimniekotāju, taču Rīgas pašvaldības SIA “Rīgas namu pārvaldnieks” (iecirknis “Daugava”, nodaļa “Krasts”) nespēj novērst absurdo situāciju, ka sētnieki, kuri, savus pienākumus veicot, gandrīz katru dienu sastopas ar iedzīvotājiem, nezina latviešu valodu, kaut gan MK noteikumi Nr.733 “Noteikumi par valsts valodas zināšanu apjomu un valsts valodas prasmes pārbaudes kārtību profesionālo un amata pienākumu veikšanai [...]” paredz, ka sētniekam valsts valoda ir jāzina vismaz A līmeņa 1. pakāpē.

Turpinājums 5. lpp.

TAUTAS MEDIJI

Aivars Gardas – “AIZLIEGTAIS CILVĒKS”

Jāņa Karāna un Aivara Gardas saruna raidījumā “Aizliegtie cilvēki”

Turpinājums no iepriekšējā numura

Jānis Karāns: Jūs “nabidēja malā” pēc šo grāmatu (“Nevienam mēs Latviju nedodam”, “Par Latvijas dekolonizāciju”) izdošanas – skaidrs, kāpēc, ja runājam par šo politisko glēvulību. Vai jums ir vēl kādi piemēri, kā tas notiek, vai ir vēl cilvēki, kuri tāpat tiek pabīdīti malā? Vai šis jautājums ir neērts?

Aivars Gardas: Sākumā mūs – mani un manus domubiedrus – mēģināja iebaidīt, prese lamāja, gan krievu, gan latviešu, bet mēs stingri stāvējām pozīcijā. Pēc tam – speciāli par tevi nerunā, tevis nav...

J.K.: Notiek ignorēšana?

A.G.: Jā. Cilvēki skatās televīziju, klausās radio. Ja manas uzstāšanās tur nav – tad manis nav. Tātad nav manis, nav problēmu. Staļins būtu to citādāk atrisinājis – aizsūtījis mani uz Gulagu.

J.K.: Vai jums ir zināmi vēl kādi līdzīgi piemēri, varbūt domubiedri, pret kuriem tiek piekopta šāda veida taktika?

A.G.: Domāju, ka arī pret jums, pret Robertu Klimoviču bija tāda pati taktika vēsta, slēdzot radoraidījumu “Tēvijas laikmets”, pret Leonardu Inkinu. Vispār šie jautāju-

ties, ir Saeimas deklarācija par Latvijas okupāciju (1996.g.), tā ir jāpilda. Atzīstat, ka jāpilda?” – “Jā, atzīstat.” – “Tad, kāpēc nepildāt?” Kreituse, kad bijām kopīgā intervijā kādā raidstacijā, pat nekaunējās pateikt: “Tā taču tika rakstīta atvilknei – tā nav jāvelk ārā no atvilknes.” Es saku: “Kā nav jāvelk

Mēs tagad gāzīsimies tik dziļi, kamēr sabruks viss, līdz tauta beidzot sapratīs.

mi ir neērti – vara baidās, jo šie jautājumi ir taisnīgi. Kad mūs vēl oficiāli laida diskusijās, nevarēja pierādīt, ka mums nav taisnība, ne tiešajā ēterā, ne netiešajā. Jebkurš – Kreituse vienmēr bija pretiniece, Pliners, Cilēvičs u.c. Mēs viņiem sakām: “Paklausie-

ārā no atvilktnes – kā jūs tā varat runāt?!”...

Tiem, kas ir pie varas, nepatīk, ka viņus atmasko. Ja es, piemēram, aizēju tiešajā ēterā ar kādu diskutēt, es tiešajā ēterā viņus atmaskoju, un tas ir neērti. Viņi atļauj vēl izdot laikrakstu “DDD”, un

mūsu avīze iznāk jau 12 gadus. Katrā numurā mēs atklāti rakstām par visām šīm problēmām. Dunci mugurā mums ir gatavi iedurt, bet iziet uz atklātu cīņu baidās.

IR JĀCINĀS GAN KOPUMĀ, GAN KATRAM ATSEVIŠKI

Jānis Karāns: Ja nemaldos, tas bija Raivis Dzintars, kurš teica, ka ir labais nacionālisms un slihtais. Vai ir tā, ka sabiedrības vai šo partiju skatījumā Nacionālā apvienība un Raivis Dzintars nodarbojas ar labo nacionālismu, bet jūs ar savām avīzēm un grāmatām esat tas slihtais, kas nav izdevīgi?

Aivars Gardas: Raivis Dzintars nenodarbojas ne ar kādu nacionālismu. Ja viņš parakstīja koalīcijas līgumu, tad viņš nodarbojas ar to pašu savas tautas nodrošanu, kangarismu, ar ko nodarbojas “Vienotība”, tāpat ZZS, kura tagad nav valdībā, “Reformu partija” (intervija ir tapusi pirms vairāk nekā gada – “DDD” piez.) – vispār visas partijas, gan krievu, gan latviešu, par Latvijas atbrīvošanu no okupantiem ir vienprātīgi, ka nevajag mūs atbrīvot no okupantiem.

J.K.: Par partijām runājot, redzam, ka partiju sistēma Latvijā ne pie kā laba nav novedusi. Kas, jūsuprāt, ir tā valsts pārvaldes forma, kāda tā būtu vajadzīga Latvijā, latviešu tautai, lai kaut kas mainītos?

A.G.: Tā kā esmu Dzīvās Ētikas Mācības pārstāvis un studēju Agni Jogu, tad varu teikt, ka Augstākie Spēki, kas šo Mācību sniedz, grāmatā “Ceļavārdi Vadonim” dod padomus, kā vadīt valsti. Par labāko tiek atzīta hierarhiska vadīšana, t.i., Augstākie Spēki, kurus obligāti atzīst arī tauta, atsūta savu cilvēku un piedāvā tautai, tauta viņu ievēl par Prezidentu, viņš vērsas pie Augstākiem Spēkiem, saņem atbildes, un valsts vadīšana notiek saskaņā ar Kosmosa likumiem. Bet obligāti ir vajadzīgi šie divi nosacījumi: pirmais, lai šāds augsti atzītā cilvēks būtu; otrs, lai tauta viņu pieņemtu. Ja tāds gudrs cilvēks atnāktu un teiktu, ka zina, kā vadīt valsti, un ir gatavs to darīt, kā vajag, bet tauta viņu nepieņemtu – nekas nesanāktu, pēc mēneša viņu gluži vienkārši “nomestu”.

J.K.: Vai, jūsuprāt, Latvijā šodien kaut kas tāds ir iespējams, vai sabiedrība ir gatava tādām pārmaiņām?

A.G.: Nē, tādām pārmaiņām, par kādām es pašreiz runāju, sabiedrība vēl nav gatava. Tagad diemžēl viss ir tāds, kā lai pasaka...

J.K.: Pasplūsmā.

A.G.: Jā, var teikt, tādā kā pasplūsmā. Kosmosa Gaišie Spēki cīnās ar Kosmosa tumšajiem spēkiem. Šī cīņa parastu cilvēku acīm ir apslēpta, tā nav

ir gatava tādām pārmaiņām?

A.G.: Nē, tādām pārmaiņām, par kādām es pašreiz runāju, sabiedrība vēl nav gatava. Tagad diemžēl viss ir tāds, kā lai pasaka...

J.K.: Pasplūsmā.

A.G.: Jā, var teikt, tādā kā pasplūsmā. Kosmosa Gaišie Spēki cīnās ar Kosmosa tumšajiem spēkiem. Šī cīņa parastu cilvēku acīm ir apslēpta, tā nav

skaidras naudas daudzumu, kas ir apgrozībā. Pēc šīs formulas tobrīd vajadzēja un varēja piedrukāt ap pusotru miljardu latu. Mēs varējām piedrukāt, izdalīt, paaugstināt algas, un inflācijas nebūtu.

J.K.: Nebūtu iemesla inflācijai.

A.G.: Nebūtu iemesla, jo fiziski trūka naudas. Bet pie mums par to nerunā – arī šis ekonomists

Tā kā esmu Dzīvās Ētikas Mācības pārstāvis un studēju Agni Jogu, tad varu teikt, ka Augstākie Spēki, kas šo Mācību sniedz, grāmatā “Ceļavārdi Vadonim” dod padomus, kā vadīt valsti.

redzama. Bet šajā cīņā cilvēki atdod savu karmu – ja esat kaut ko par to dzirdējis. Un, kamēr šī cīņa būs, kamēr otrreizējā Kristus atnākšana nenotiks, tikmēr vieglāk nekļūs, būs tikai vēl grūtāk.

J.K.: Manuprāt, lielu launumu nodara visa šī Rietumu kultūra, mūzika, kino – viss, kas nāk no tā kontinenta krastiem. Kas, jūsuprāt, būtu tas, ar ko varētu pret to cīnīties – sabiedrība kopumā vai katrs individuāli?

A.G.: Gan, gan – gan kopumā ir jācīnās, gan katram atsevišķi. Viena no grāmatām, ko izdevām, ir “Homoseksualisms – cilvēces negods un posts”. Arī tā tapa uz eseju konkursa pamata – daudz darbu tika iesūtīti. Tieši homoseksualisma propaganda arī nāk no Rietumiem, nevis no Krievijas. Iedomājieties, deviņās Rietumeiropas valstīs tā tiek atzīts par normu, tiek atļautas homoseksuāļu “laulības”. Rietumi mums, Latvijai, nav paraugs.

...LĪDZ TAUTA BEIDZOT SAPRATĪS

Jānis Karāns: Jūs pieminējāt, ka jau 2000. gadā, tātad pirms iestāšanās Eiropas Savienībā, bijāt pret to. Par eiro jautājumu runājot – lats jau ir vēsture, un esam eiro zonā. Bet partijas, arī Nacionālā apvienība, par to nobalsoja – kādas, jūsuprāt, būs sekas pāriešanai uz eiro valsts mērogā?

Aivars Gardas: Tas, ka katrai tautai ir sava valūta, ir viens no valsts neatkarības atribūtiem. Ja atceraties, kāds bija prieks, kad ieviesām latu! Tas nozīmē, ka atguvām neatkarību. Tagad mūsu nelieši, kas atteicās no lata, stāsta, ka tas ir patriotisms – atteikties no lata; eiro valūta – tas ir tik labi! Melo, acis skatīdamies.

Redziet, kad katrai valstij ir sava valūta, tad, ja fiziski naudas trūkst, kā tas tagad ir mums, kad jau no krīzes laikiem mums fiziski trūkst naudas, tad naudu vajag piedrukāt. 2009. gadā, intervējot kādu ekonomistu, uzzinājām formulu, pēc kuras aprēķina nepieciešamo

ļoti baidījās. Intervija bija beigusies, mēs viņam rakstījām uz e-pastu – lūdzu, atsūtiet to formulu. Nu tad atsūtīja, bet baidījās, ka var viņam bizness pēc tam greizi aiziet vai tamlīdzīgi. Tagad, kad mums savas valūtas nav, mēs pat teorētiski nevaram to piedrukāt.

J.K.: Mūs visu laiku mierina jeb “atšuj”, ka, lūk, nobalsojām taču par Eiropas Savienību, tātad esat nobalsojuši par visu – arī par eiro. Bet, pirmkārt, tur nebija jautājums par eiro; otrkārt, mani un manus domubiedrus uztrauc šī varas atdošana. Zinām, ka ļoti daudz likumu nāk no Briseles gaitenēm. Ja nemaldos, Lielbritānijā jau 70 procenti pieņemto likumu nāk no Briseles. Tātad mēs atdevām ne tikai savu valūtu, bet arī savu varu, esam spiesti pieņemt kungus, kuras neesam ne redzējuši, un mums pat nav bijušas tiesības šādas vīrus kaut kur Eiropā ievēlēt. Tad kas vēl varētu sekot – kā to apturēt?

A.G.: Es arī par to daudz esmu domājis. Manuprāt, apturēt šo sabiedrības velšanos tumsā un tādu varas nerēķināšanos ar sabiedrību diez vai ir iespējams. Vai tad Dombrovskis ar kādu rēķinājās – vienkārši pateica: eiro būs, un viss...

J.K.: Tieši tā. Ja nemaldos, TVNET intervijā Dombrovskis bija pateicis: darāt, ko gribat, bet janvārī eiro tiks atbalstīts.

A.G.: Tātad viņš arī netieši pateica, ka visas tās aptaujas, ko rādīja, cik daudzi bija pret eiro, janvārī tiks uztaisītas tā, ka visiem būs skaidrs, cik ļoti “visi grib eiro”.

Lai atbildētu, ko darīt, ir jābūt ļoti daudzām atrunām ar “ja”. Piemēram, ja latviešu tautas vairākums pēkšņi sāktu domāt tā, kā domājam mēs, tad mēs apurētu šo iešanu uz Eiropu, bet tas tā nenotika. Tāpēc es saku, ka apturēt nevar. Mēs tagad gāzīsimies tik dziļi, kamēr sabruks viss, līdz tauta beidzot sapratīs. Tagad jūs saprotat, es saprotu, bet ir cilvēki – vai nu viņi ir stulbi, vai viņi ir negodīgi, bet nav spējīgi saprast. Un ar varu piespiest mēs viņus nevaram. Kā jau teicu, ja atnāktu gudrs cilvēks, viņu nepieņemtu.

Turpmāk vēl...

Turpinām braukt pa okupācijas sliedēm...

2014. gada vasarā vērsos Valsts valodas centrā (VVC) par to, ka Rīgas autoostā notiek rusifikācija. Saņemot VVC atbildi, varēju vien konstatēt – turpinām braukt pa okupācijas sliedēm...

No Valsts valodas centra saņēmu vairāku augstu likumu un lēmumu numerāciju, bet kur ir šo “augsto” likumu būtība un gars? Es taču vaicāju, kāpēc transporta pienākšanu un atiešanu uz Baltijas valstīm paziņo krieviski? Arī par reisiem uz Minsku paziņo krieviski. Vai baltkrievu valodas vairs nav? Kāpēc Rīgas dzelzceļa stacijā vilciena atiešanu uz Maskavu vispirms paziņo krieviski, bet angļiski pašās beigās? Vai agresorvalsts, kas nav Eiropas Savienībā, pelnījusi šādu pielikšanu?

Pareizi leiši un igaunī mūs sauc par zirgu galvām un nuņņām.

Es nepiekritu Rīgas autoostā un dzelz-

ceļa stacijā notiekošajam, tādēļ izsaku Valsts valodas centram protestu, jo, rakstot sūdzību, domāju, ka lai nu kas, bet Valsts valodas centrs sargās latviešu valodu... Rūgta vilšanās.

Autoostā nekas nav mainījies – viss rit kā PSRS okupācijas laikā.

Jūlijs Augusts Trops

VIŅI DZĪVO AR KĀJĀM GAISĀ UN APGALVO, KA TĀ IR PAREIZI

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Spriežot pēc personīgās pieredzes, vai varat teikt, ka Latvijā ir vārda brīvība?

Inga Priede: Man liekas, ka pilnīgi nav. Neesamu neko noziedzīgu pateikusi, taču manu domu interpretācija ir šausmīga. Tiem, kuri nav lasījuši, kuri nezina notikumu kontekstu, var šķist, ka esmu izdarījusi šausmīgu noziegumu, lai gan nekas rupjš un krimināls nav ticis pateikts. Tad jau cilvēki vispār neko vairs nedrīkstēs teikt. Manuprāt, to nevar uzskatīt par vārda brīvību.

DDD: *Laikraksts "DDD" jau ļoti sen rakstā par homoseksuālisma propagandas graujošo ietekmi uz sabiedrības apziņu. Esam novērojuši, ka "vārda brīvība" attiecas tikai uz šīs perversijas aizstāvētiem, nevis tiem, kuri sauc lietas istajos vārdos, atklājot homoseksuālisma morālo un arī fizisko acgārnību.*

I.P.: Principā viss ir atkarīgs no žurnālistu, konkrētā medija ievirzes. Ja laikraksta, radio vai televīzijas politika ir vērsta uz homoseksuālisma propagandu, tad vari taisnoties, cik un kā gribi, bet viņš tendenciozi velk uz kaut ko savu. Diemžēl cilvēki līdz galam arī nenoklausās – padzird kaut kādu frāzi, kas izrauta no konteksta, un tā arī pārprot. Uzskatu, ka mūsdienu sabiedrība pārāk uzticas presei, jo katrs medijs jau pozicionē kaut kādu savu vai "vajadzīgo" viedokli, un gandrīz katram nacionālajam medijam ir savs "saimnieks". Bieži vien nācies novērot, ka viens un tas pats notikums tiek atspoguļots dažādi.

DDD: Ir vērojama spēcīga homoseksuālisma propagandas invāzija. Kājums liekas, kam tas ir izdevīgi, kāpēc tā notiek?

I.P.: Šajā laikā man ļoti daudzi ir zvanijuši un rakstījuši no dažādām kristīgām organizācijām,

visa tā "kultūra" nāk līdzī no turienes.

Kādreiz, manuprāt, tas tik izteikti nebija – vismaz tik atklāta propaganda noteikti nebija. Mans tēvs ļoti pārdzīvo žurnālistu attieksmi, kas propagandē homoseksuālismu (viņa vārdiem sakot – amorālu dzīvesveidu) un aizskar manu personību, viņš pārdzīvo par LTV žurnālista Bojāra acimredzami tendenciozo uzbrukumu man raidījumā "Aizliegtais paņēmieni", tāpēc iedeva izlasīt vācu publicistes un grāmatu autores Gabriēles Kubi interviju žurnālā "Ieva", kur viņa norāda, ka ES dara visu, lai iznīcinātu tradicionālās ģimenes institūciju. Pret Gabriēli ir rīkotas demonstrācijas, jo viņa, lūk, iestājas pret homoseksuālisma propagandu, bet viņa lepojas, ka spēj cilvēkus "sapurināt", pārliecināt par sabiedrības pamatvērtībām un atvērt acis, lai paraudzītos uz notiekošo. Viņa īpaši uzsver, cik iespaidīgas ir mediju manipulēšanas iespējas!

Uzskatu, ka dažu žurnālistu vājums izpaužas uzbrūkot – lai auditorija nenojaustu, kas patiesībā "lācītim vēderā"! Ir jau sarežģīti runāt, jo nevari saprast, par kādiem vārdiem vari tikt sodīts, par kādiem ne. (*Smejas.*)

VAI "VIENOTĪBA" VĒLAS ATCELT DIEVA LIKUMUS?

DDD: Kādas vērtības aizstāv partija "Vienotība", ja, tēlaini izsakoties, apmētāja jūs ar akmeņiem par savu domu izteikšanu?

Inga Priede: Partijā esošo biedru domas dalās. Diemžēl ne jau katram ir drosme pateikt, ko viņš patiesībā domā. Kad, piemēram, aizbraucu uz kongresu, tur vairums dalībnieku, pat sveši cilvēki, nāca klāt, apmīlēja, apsveica, teica – malacis, turies! Bet, tiklīdz tu izej publiskajā telpā, tad

viēši izmirs tāpat kā libieši, u.tml. Paldies Dievam, lielākā daļa latviešu – īpaši Kurzemes pusē – ir konservatīvi. Par to varu būt droša, ka viņi ir patrioti, nacionāli noskaņoti, negatīvi attiecas pret šādām perversām lietām un cīnās par savām vērtībām. Jau teicu, ka arī provincē dzīvo cilvēki ar homoseksuālām nosliecēm, bet viņi sevi neaifiše, viņi normāli iekļaujas vietējā sabiedrībā.

DDD: Nesen Valsts prezidents Andris Bērziņš intervijā "Neatkarīgajā Rīta Avīzē" teica, ka sava izvēle [ar ko gulēt] nav jāuzspiež pārējiem, un katrā gadījumā nav publiski jāreklamē. Šos uzskatus EP deputāte no Nīderlandes Sofija Intvelda interpretēja kā homofobijas izpausmi un pieprasīja prezidentam Bērziņam atsaukt savus izteikumus. Cik tālu, jūsuprāt, homoseksuālisma aizstāvēji savā absurdā var aiziet?

I.P.: Prezidents Bērziņš pareizi norādīja, ka Satversmē taču skaidri un gaiši ierakstīts, ka ģimene, laulība ir starp vīrieti un sievieti. Man vīra māte iedeva izrakstu no Bībeles, kur skaidri pateikts, kāds sods piemeklēs homoseksuālistus. Ne jau velti valstis, kur ir šāda visatļautība (arī senā Grieķijā), piemeklē dažādas dabas katastrofas. Tie, kas tic kristīgām vērtībām (Dievam), protams, tiem ir bailes no tās nešķīstības, kas norādīta Bībelē. Bet mūsdienās, atsevišķās Eiropas Savienības valstīs, varbūt nav vairs tās ticības, un

kristīgās vērtības netiek vērtētas augstu?!...

DDD: Bet Dieva likumus jau nevar atcelt. Mēs varam mainīt Satversmes noteikumus, bet Dieva likumus atcelt nevaram. Cilvēks rodas tā, kā tas rodas – mēs nevaram noteikt, ka diviem pederastiem tagad radīsies bērni.

I.P.: Tieši tā. Nezin kāpēc stāsta, ka mēs esam pret viņiem. Mēs jau neesam pret šiem cilvēkiem, bet nevar radīt likumu, lai divi vīrieši adoptētu bērnus. Ko tad tie bērni redzēs? Bērniem jau tā ir trausla psihe, un kā viņi jūtīsies, piemēram, skolā, kur citi viņus apsmies, aprunās?

Varbūt homoseksuālisms tagad ir modes lieta – tāpat kā moderni ir uzpīpēt spaišu, izmēģināt narkotikas, moderni ir pamēģināt arī "netradicionālo seksualitāti"? Varbūt cilvēki aiz gara laika vairs nezina, kā pašapliecināties?!

DDD: Ja pret "spaišu" un narkotikām tomēr ieilst (izņemot dažus, kuri iesaka legalizēt vieglās narkotikas), tad pret homoseksuālismu, kas patiesībā ir gara slimība, apziņas degradācija, fizisku tieksmi apmierināšana pret dabiskā veidā, neprotēstē.

I.P.: Un lai viņi nesaka – mēs jau nevienam neuzbāzāmes! Ir taču ļoti labi zināms, ka tas tā notiek – viņi iet un piedāvājas, propagandē sevi. Tā ir šī pārprastā demokrātija vai visatļautība – nezina, kā to traktēt. Bet pastāv taču kaut kādas morālas vērtības, tikumība u.tml.

BAŽAS PAR JAUNATNI

DDD: Ko darīt vienkāršai latviešu ģimenei, kā pasargāt sevi un savus bērnus no degradējošās homoseksuālisma propagandas?

Inga Priede: Nezinu un baidos par to. Labi, kamēr viņi ir ģimenē – lauku mājā, savā sētā, savā mazpilsētā, bet aizejot studēt uz Rīgu... Atceros, kad pēc 8. klases 15 gadu vecumā devos mācīties Rīgā, bija dažādi vilinājumi pagaršot alkoholu, uzpīpēt. Kad pēc stingras vecāku uzraudzības atveras visas iespējas, tas, protams, ir slidens ceļš – ne visi spēj noturēties pretim kārdinājumiem. Tagad jau varbūt studenti vairs nav tik naivi, vecāku uzraudzība nav tik stingra, jaunieši nāk uz lielpilsētām mācīties jau pieauguši. Bet cilvēki ir dažādi – ir arī trūcīgāki, un, ja piedāvā uzreiz visādu nepieredzētus apstākļus, vilinājumus, labklājību... nezina, kā no tā pasargāt. Bažas ir. Runājot par to pašu eiro-praidu – kāpēc tam jānotiek tieši Rīgā pirms pašiem Līgo svētkiem, kad Rīga ir latviskās noskaņās, skolēnu Dziesmusvētkiem?

Diemžēl tiem, kuri ir pret eiro-praidu nav iespējas izteikties ne elektroniskajos, ne rakstošajos plašsaziņas līdzekļos. Varbūt tas ir tādēļ, ka medijos šobrīd ir daudzi ar tādu orientāciju, kuri nevēlas, lai pie vārda tiktu tie, kuri atbalsta tradicionālo, normālo ģimeņu vērtības.

DDD: Ir tendence ho-

moseksuālistus saukt par gejiem, bet daudzi varbūt nemaz nezina, ko šis vārds patiesībā apzīmē. Skaists vārds – tā tad kaut kas labs. Bet, kad pasaki, ka gejs patiesībā ir pederasts, cilvēkiem uzreiz ir jebkādā, ar kādām neglītām lietām viņš nodarbojas.

I.P.: Bet tas pederasts tūlī apvainojas...

DDD: Bet "pederasts" nav lamu vārds.

I.P.: Nu, laukos jau viņus arī sauc istajos vārdos.

DDD: Homoseksuālisti mums apgalvo, ka par pederastu piedzimst, ka par to neklūst kaut kādas informācijas vai propagandas ietekmē. Ja tas patiesāms ir tā, kāpēc viņiem sevi ir tā jāreklamē?

I.P.: Jā, kāpēc? Pār kādām savām tiesībām viņi cīnās, kas tad viņiem ir sliktāks nekā jebkuram Latvijas iedzīvotājam?

DDD: Mēs taču redzam, ka viņi var kļūt par ministriem, viņi var ieņemt augstus amatus, var saņemt lielas algas. Kādi tad ir tie ierobežojumi?

I.P.: Viņi uzsver, ka viņiem aktuāla ir attiecību mantiskā puse un bērnu adoptācija. Lesbietēm valsts tad apmaksātu mākslīgo apaugļošanu, lai gan daudzas māmiņas nevar tikt pie bērniem, viņām pašām ir jācīnās, jāmaksā par kaut kādām iespējām tikt pie bērna. Tātad lesbietēm būs lielākas privilēģijas nekā normālām sievietēm. Ir tik daudz neskaidribu šajā visā.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

no dažādām baznīcām, draudzēm, biedrībām, kas cīnās par ģimeņu tradicionālām vērtībām. Kāda kristiete man piezvanīja un teica, ka, viņasprāt, tādās ir Eiropas Savienības nostādnes. Tāpat kā mums ir jāpilda daudzas Eiropas Savienības regulas, ieviešot dažādus projektus vai ražojot pārtikas produktus, tāpat jāpieņem homoseksuālisms kā kaut kas normāls. Un noteikti arī

uzreiz visiem ir bailes.

DDD: Bet, vai šī "Vienotības" nespēja pieņemt stingru nostāju pret homoseksuālisma propagandu nav pretrunā ar latviešu nācijas interesēm?

I.P.: Es jau arī uz to norādīju, ka mēs esam tik neliela valsts ar tik maz iedzīvotājiem, kuru liela daļa jau ir izbraukusi, un, ja nebūs, ar ko veidot ģimenes, kas tad paliks no mums; ja nebūs bērnu, lat-

TIESĀS LATVIETI PAR ATTIEKSMES PAUŠANU PRET LIELKRIEVU FAŠISMU

26. janvārī plkst. 10.00 Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa (Rīgā, Abrenes ielā 3, 16. telpā) atklātā sēdē sāks skatīt krimināllietu, kas ierosināta pret latvieti Daini Rūtenbergu par slotas kāta sabojāšanu, uz kura bijis uzmontēts Krievijas karogs. Krimināllieta ir ierosināta pēc Krievijas pilsoņa, Maskavas iedzīvotāja Staņislava Razumovska un Latvijā dzīvojošās Ksenijas Ovsjannikovas prasības pret Daini Rūtenbergu. Tiesas sēde būs atklāta, tāpēc uz to var ierasties ikviens “DDD” lasītājs, lai atbalstītu politiski apsūdzēto Daini Rūtenbergu.

Rīgas pilsētas Centra rajona prokuratūras prokurore Dace Lapinska konstatējusi, ka Dainis Rūtenbergs esot tieši bojājis svešu mantu un ar savām darbībām izdarījis noziedzīgu nodarījumu, par kuru Krimināllikumā paredzēta brīvības atņemšana līdz četriem gadiem, arests vai naudas sods līdz sešdesmit minimālajām mēnešalgām. Absurdā, politiskas nokrāsas krimināllieta ir saistīta ar 2014. gada 10. martā notikušo piketu Rīgas centrā Krievijas atbalstam Krimas okupācijas jautājumā.

10. martā Dainis Rūtenbergs gāja uz mājām, kad viņu pārsteidza Aspazijas bulvārī notiekošās izdarības. Viņš saka: “Sadzirdot skaļos saucienus: “Rossija, Rossija!” un ieraugot plīvojam Krievijas karogus, cilvēkus ar oranžiem melni svītrainām lentītēm pie krūts, manā prātā notika “klikšķis” ar jautājumu: “Kas tad nu – vai tad mēs esam jau Krievijā?” Turklāt neviens šiem demonstrantiem neko neaizrādīja! Tieši pretēji – policija stāvēja un viņus vēl apsargāja! Tas šķita gluži kā ģenerālmēģinājums apvērsumam. Bija arī plakāti krievu valodā, kas pieprasīja krievu valodu no Krimas līdz Rīgai.”

Ieraugot šo pretlatviski noskaņoto jezgu, agresorvalsts Krievijas slavināšanu, Dainis Rūtenbergs pieskrēja pie viena no piketētājiem, kurš turēja slotas kātu ar Krievijas karogu, un sāka to raut ārā no viņa rokām. Notika pavisam īsa stīvēšanās, kuras rezultātā neizturīgais metāla kāts salocījās un karogs ielīsa.

Tas šķita gluži kā ģenerālmēģinājums apvērsumam. Bija arī plakāti krievu valodā, kas pieprasīja krievu valodu no Krimas līdz Rīgai

“Tādējādi ar savām darbībām D. Rūtenbergs sabojāja Staņislavam Razumovskim piederošo mantu, nodarot materiālo zaudējumu 15 eiro apmērā,” raksta prokurore Dace Lapinska, pamatojot lēmumu par Rūtenberga saukšanu pie kriminālatbildības(!). Razumovskis gan uzskata, ka bez bojātā karoga un slotas kāta vērtības, tiesai būtu jāpiedzen no apsūdzētā arī 60 eiro par ceļa izdevumiem no Maskavas uz Rīgu un atpakaļ.

Apsūdzētais latvietis, kurš ir uzaudzis represēto ģimeņē, izdarīto nenožēlo un saka: “Tajā situācijā es rīkojos, kā kārtīgam latvietim pieklājas.”

Mums atliek tikai piebilst: cik nožēlojami ir tādi latvieši, kuri apsūdz un tiesā latvieti par to, ka viņš aizstāv latviešu tautas un valsts godu! Ļoti ceram, ka tiesa būs taisnīga, un Dainis Rūtenbergs tiks attaisnots.

Patiesās vēstures nezināšana SAGRAUJ TAUTAS NĀKOTNI

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Jūs savas grāmatas ievadā sakāt: “Šī grāmata ir veltīta no alkatības, naida un muļķības daudz cietušajiem Latvijas ļaudīm, cerot, ka lietderīgi izmantotā vēsturiskā pieredze darīs viņu dzīvi labāku.” Kas, jūsuprāt, ir būtiskākais, ko latviešiem vajadzētu pamācīties un atcerēties no savas vēstures? Ko vajadzētu iemācīties tieši no kuršu ķoniņiem?

Agris Dzenis: Svarīgākā vēsturiskā pieredze ir atziņa, kas tapusi pētījumu gaitā: pašnoteikšanās un saimnieciskā autonomija ir iespējama tikai mazās kopienās. Brīvību veido divi komponenti – pirmkārt, personiskā brīvība; otrkārt, ipašuma brīvība.

DDD: Un lēņavīriem, ķoniņiem izdevās saglabāt šīs brīvības arī laikā, par kuru ierasts teikt, ka latvieši bijuši dzimtļaudis. Vai jūsu grāmata sagrauj mītu par septiņsimt gadu verdzību?

A.Dz.: Jā, esmu centies to darīt. Grāmatā ir uzsverts, ka dzimtbūšana (vismaz Rietumlatvijā) iestājās tikai 16. gadsimta otrajā pusē. Tātad nav pamata šim mītam par 700 gadu verdzību; šo mītu radīja nevis latvieši, bet vācbaltu inteligenti – Garlibs Merķelis un daži viņa laikabiedri. It kā 13. gadsimtā krustneši atņēmuši vietējiem visus ipašumus, uzspieduši kristietību ar varu un paverdzinājuši. It kā dzimtbūšana sākusies jau 13. gadsimtā, bet tas tā nav. Dzimtbūšana sākās 16. gadsimta otrajā pusē un turpinājās līdz 19. gadsimta sākumam.

VĒSTURE VEIDO TAUTAS APZIŅU

DDD: Kopš Vairas Viķes-Freibergas prezidentūras laikiem izskan aicinājumi pavilkt vēsturei stripu un sākt visu no baltas lapas. Jūsu grāmata nebūt neaicina aizmirst latviešu tautas vēsturi, gluži pretēji – jūs aicināt izziņāt patieso vēsturi un mācīties no tās.

Agris Dzenis: Gan individuālo, gan kolektīvo pašapziņu veido vēsture, kas būtībā ir iepriekšējo paaudžu pieredze. Vēl ne tik sen liela daļa latviešu nemācēja ne lasīt, ne rakstīt un neapgrozījās sabiedrībā. Vienīgais dzīvesziņas avots bija iepriekšējo paaudžu pieredze. Vecāki iemācīja bērniem visu nepieciešamo izdzīvošanai, un vecāki savukārt to mācījās no saviem vecākiem, utt. Faktiski tā arī ir vēsturiskā pieredze, ko nav iespējams ignorēt.

DDD: Tad principā vēsture nav tikai gadu skaitļi, kurā brīdī kas ar ko kāvās, vai dažādu notikumu secība, bet gan rakstura veidošana, vai, kā jūs teicāt, dzīvesziņas iegūšana?

A.Dz.: Svarīgākais ir vēsturisko procesu izpratne. Gadskaitļi ir kā pieturas punkti, kā plauktiņi informācijas sakārtošanai. Svarīgākais ir izprast šos vēstures procesus – to cēloni, norisi un sekas, arī to, kādas sekas šie procesi ir atstājuši mūsdienās: vai process ir beidzies, vai tas turpinās un kādā veidā.

DDD: Kā jums šķiet, kāpēc mūsu valsts vadītāji, kuriem vajadzētu veidot valsts ideoloģisko bāzi, virzīt tautu, tik maz meklē latviešu tautas vēsturē varonības, brīvības, pašcieņas piemērus, bet vienmēr uzsver, ka latvieši ir zemnieki, vergi, dzimtcilvēki, kuriem ir jāpakļaujas citiem? Kāpēc mums nav modē runāt lepnī par latviešu tautu?

A.Dz.: Šis priekšstats par latviešu apspiestību ir ļoti ilgstošs un noturīgs. Šāds mīts bija izdevīgs katrai politiskai varai, kas pastāvējusi Latvijā kopš jaunajiem laikiem. Vācu muižniekiem tas bija izdevīgi, lai attaisnotu savas privilēģijas. It kā viņu senči ar uguni un zobenu iekarojuši šo zemi, apspieduši vietējos, un tāpēc viņiem ir tiesības saglabāt šīs dzimnieciskās privilēģijas.

Savukārt Krievijas impērijas ideoloģija, kas ir ietekmējusi arī jaunlatviešus un lielā mērā turpinājas arī Padomju laikā, pauda, ka brāļi no Austrumiem cenšas atbrīvot latviešus no jūga, ko uzkrāvuši vācu muižnieki, utt. Austruma un Rietuma pretnostatījums parādās arī Andreja Pumpura dzejā. Šī ideoloģija, ko izstrādāja panslāvistu Krievijas impērijā 19. gadsimta vidū, un citas tam līdzīgas kustības, pauž, ka viss labais nāk no Austrumiem, bet sliktais – no Rietumiem. Šai ideoloģijai senākās saknes var meklēt jau katoļu un pareizticīgo baznīcu pretnostatījumā, no kura izauga Krievijas svētās patvaldības ideja.

DDD: Par padomju laikiem ir skaidrs, bet šodien, kad it kā esam atguvuši savu neatkarību, un latviešiem vajadzētu būt saimniekiem savā zemē (kādi bija, manuprāt, arī lēņavīri, ķoniņi), valsts vadītāji atkal meklē iespēju zem kāda palist, kādam pakļauties, paklanīties. No kurienes tas, jūsuprāt, nāk?

A.Dz.: Tas ir varbūt ne dzimtzemnieka, bet kalpa jeb algdārza gars. 19. gadsimtā, kad liela daļa latviešu vēl nebija ipašnieki, viņiem radās iespēja meklēt vietu, kur labāk samaksās par viņu darbu. Mūsdienās šī kalpošana – algdārzu būšana – pieņēmusi jau globālus mērogus. Jebkurā brīdī, jebkurā pasaules malā cilvēks var sameklēt vietu, kur labāk nopelnīt, – pie krētas vietas viņu nekas nesaista. Dzimtīpašums būtībā ir lieta, kas cilvēku piesaista pie kon-

krētas vietas. Valstij kā sistēmai vajadzētu sākties ar šādiem brīviem ipašumiem.

nav zināms. Ķoniņi ir izklīduši pa pasauli, un seno saišu atjaunošana ir viņu pašu ziņā.

Svarīgākā vēsturiskā pieredze ir atziņa, kas tapusi pētījumu gaitā: pašnoteikšanās un saimnieciskā autonomija ir iespējama tikai mazās kopienās.

ĶONIŅI BIJA BRĪVIE CILVĒKI

DDD: Šodien ķoniņi kā sabiedriska grupa vairs neeksistē. Kas notika ar viņiem, kāpēc viņi zaudēja savu statusu? Vai varbūt viņi ir uzskatāmi par sava veida latviešu aristokrātiju? Vai šāds uzskats ir maldīgs?

Agris Dzenis: Pierādījums tam, ka ķoniņi būtu cēlušies no kuršu valdniekiem, nav izdevies atrast, lai gan noliegt to arī nevar.

DDD: No kurienes tad cēlies nosaukums “ķoniņi”?

A.Dz.: Tā ir apvidvārda, kas nozīmē “ķēniņš”, tradicionāla lietošana. Šim apzīmējumam pastāv arī cita nozīme. Turlavas pagastā, kur atradās lielākā daļa ķoniņu zemju, izteicienu “dzīvo kā ķēniņš” lieto, ja cilvēks nav nevienam parādā, nemaksā nevienam nodevas un nevienam nevar viņam neko uzspiest.

DDD: Tātad, ja viņš ir brīvs...

A.Dz.: Jā, patiesi brīvs, kurš var ne tikai darīt, ko grib, bet arī pats spēj sevi apgādāt ar nepieciešamo.

DDD: Un spēj uzņemties atbildību?

A.Dz.: Jā, spēj uzņemties atbildību un nav apgrūtināts ar uzspiestām saistībām no malas.

DDD: Vai šodien pastāv tās sabiedriskais fenomens kā ķoniņi, vai arī tā ir tikai vēstures relikvija?

A.Dz.: Pastāv atsevišķas dzimtas – Peniķi, Tontegodes, kas apzinās savu izcelsmi un ir atguvuši senču ipašumus. Bet par ķoniņiem kā visu šo sešu dzimtu organizāciju, kam mūsdienās pastāvētu kādas ciešākas saites, man

DDD: Cilvēki droši vien gribētu zināt, kāda attiecīme pret ķoniņiem bija Ulmanlaikā?

A.Dz.: Latvijas Republikā jau pašos pirmsākumos – 1918. gada beigās – likvidēja ķoniņu autonomiju. Šī likvidācija notika kopā ar vācu muižnieku privilēģiju likvidēšanu. Netika ņemts vērā, ka ķoniņus Krievijas impērijas Senāts bija atzinis par ipašu grupu, ko nevar pieskaitīt ne pie vienas kārtas – ne pie muižniekiem, ne mācītājiem, ne literātiem u.tml. Tā bija īpaša grupa, kuras tiesības bija pamatotas ar ordeņa laikos piešķirtām brīvības tiesībām. Nākamais solis bija brīvcieņu sadalīšana, kas notika no augšas.

1929. gadā tika izdots likums par Kuldīgas apriņķa brīvcieņu sadalīšanu. Lielā mērā šī sadalīšana notika piespiedu kārtā, arī taisnības princips netika ievērots, sadalot kopīgos mežus, ganības utt. Pēc tradīcijas tos varēja lietot katrs saimnieks pēc vajadzības, bet tika sadalīti proporcionāli aramzemes lielumam – kam bija vairāk aramzemes, tas dabūja arī attiecīgi vairāk mežu...

DDD: Principā šie ķoniņi tātad bija sava veida kooperācijas forma?

A.Dz.: Būtībā tā bija dzimtas demokrātija. Šādā mazā grupā pastāv iespēja ietekmēt kopīgās lietas. Arī sociologi ir pierādījuši, ka, ja grupa ir lielāka par 500 locekļiem, tad demokrātija tur nav iespējama, jo pastāv iespēja savus pienākumus novēlēt uz citu pļeciem un manipulēt ar citiem. Jo grupa ir mazāka, jo mazāk šādu iespēju.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

SĀKSIM KATRS AR SEVI!

Saruna ar biedrības “Latvietis” pārstāvju sapulces priekšsēdi **Alvilu Bērziņu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

KĀ DOMĀJAM – TĀ RUNĀJAM

DDD: Biedrības “Latvietis” veidotajos “Radio Merkurs” raidījumos “Būt latvietim” neatņemama sadaļa ir par pareizu runāšanu, par pareizu latviešu valodas lietojumu. Kas mudināja to izveidot?

Alvils Bērziņš: Pēdējos gados valodnieku vietā parādījušies tādi sociolingvisti, kuri uzskata, ka nav nepareizas valodas, ir tikai neveikla valoda, un ka valoda esot tikai saziņas līdzeklis. Līdz ar to vispār neesot vērts pievērst uzmanību valodas klūdām, neesot vērts domāt par pareizrakstību, ka tikai kaut kā sazināties. Mēs uzskatām, ka valoda ir ne tikai saziņas, bet vispirms domāšanas līdzeklis. Ja jau galvā, piedodiet, ir kaut kas neveikls (ja valoda ir neveikla), tas nozīmē, ka arī domāšana ir neveikla. Un tad jau arī viss pārējais ir neveikls un nepareizs.

DDD: Šajā sakarā man ir pieredze ar ārzemju latviešiem politikā. Viņu aplamā rīcība, domāšana mani rosināja secināt, ka tādiem ir akcents ne tikai latviešu valodā, bet arī domāšanā.

A.B.: Protams. Visas mūsu, biedrības “Latvietis”, izdotās grāmatas ir klasiskajā latviešu pareizrakstībā. Ir jāsaprot ļoti vienkārša lieta – padomju latviešu rakstība tika veidota mākslīgi, cenšoties tuvināt latviešu valodu krievu valodai. Tika radīti

nebūtu jābūt.

Tāpat ir arī ar svešvārdiem. Darinot svešvārdus latviešu valodā, tika noteikts, ka svešvārdos ir ne vairāk kā viena garumzīme, un tas ir tur, kur krievu valodā tajā vietā ir uzsvars. Piemēram, *aparāts* un *aparāt*.

DDD: Bet vai tev nešķiet, ka šobrīd atgriešanās pie “R” būtu jocīga? Vai lielākie draudi nav tas, ka šobrīd latviešu valoda vispār pazūd – noslikst pat ne tikai krievu valodā, bet arī angļu. Tāpat, ja paskatāmies, kā jaunākā paaudze savā starpā sarakstās, tad bieži vien nav saprotams, ko viņi tur raksta – neskaidrs burtu un ciparu savirknējums.

A.B.: Jaunā paaudze visur pasaulē tā sarakstās. Piemēram, Amerikas Savienotajās Valstīs, Vācijā, Lielbritānijā arī vecākā paaudze ir šausmās par to, kā jaunatne raksta. Es, piemēram, konstatēju, ka angļu valodā varu pareizāk rakstīt nekā etniskais angļu jaunietis. Vācijā jaunatne vairs lietvārdus neraksta ar lielo burtu...

DDD: Viņiem nav laika. **A.B.:** Jā, viņiem nav laika tur telefonā vai planšetē spaidīt tos lielos burtus. Tātad tā nav tikai mūsu problēma – tas ir visā pasaulē. Pitagors Senajā Grieķijā esot teicis tā – ja uzskatām, ka jaunieši ir mūsu nākotne, tad jāteic, ka mūsu sabiedrībai nekādas labās nākotnes vis nav. Pagājuši pāris tūkstoši gadu un atkal saka to pašu – jaunatne ir galīgi samaitāta.

Mēdz teikt – ja cilvēks 18 gados nedara muļķības,

jābūt pilnīgi aptaurētam, lai nespētu iziet tam cauri. Jūdu tauta Senajā Ēģiptē bija vergi, un, lai nonāktu Apsolītajā zemē, viņi tika vadāti pa tuksnesi tik ilgi

Lai pilnībā zustu padomiskā ietekme, manuprāt, tur nepietiek ar vienu paaudzi, tur vajadzīgas vismaz trīs vai četras paaudzes.

(Mozus pats jau arī nenāca Apsolītajā zemē), līdz vairs dzīvs nebija neviens, kas bija dzimis vergs. Visi nu bija dzimuši tuksnesī kā brīvi cilvēki, kuriem jau bija brīvu cilvēku domāšana.

DDD: Saprotu šo analogiju, bet, skatoties, kas notiek šodien, reizēm šķiet, ka savā ziņā padomju laikos latvieši bija brīvāki, vismaz apzinājās, ka esam apspiesti, ka esam okupēti. Bet šobrīd draudi, nebrīves apliecinājumi īstenībā ir graužoši tieši ar to, ka nav apzināti. Vai tev tā nešķiet?

A.B.: Tajā laikā cilvēki, protams, apzinājās, ka ir apspiesti, taču nākamā paaudze to vairs neapzinās. Šobrīd ir tāds ļoti izteikts patērētāju kulta – varētu teikt, ka vismaz Latvijā tās ir padomju okupācijas un deficīta sekas, un visi grābj, ko var. Es domāju, ka pēc pāris paaudzēm šis patērētāju kulta rimsies.

DDD: Bet kā ar morālo stāju? Redzam, ka, piemēram, homoseksuālisma vilnis tagad gāžas arī pār Latviju. Kā pasargāties no tā visa?

A.B.: Pasaules vēsturē, ja paskatāmies, viss vienmēr ir noticis pa spirāli. Imperatora Nērona laika Romas impērijā bija ļoti līdzīga situācija, pat vēl briesmīgāka. Varbūt cilvēkiem, kuri dzīvoja tajos laikos, tiešām bija iemesls uzrakstīt Jāņa Atklāsmes grāmatu par briesmīgo Apokalipsi. Pastāv uzskats, ka Jāņa Atklāsmes grāmata ir tapusi tā iespaidā. Zināma Apokalipse jau notika – Romas impērija sabruka, un uz tās paliekām pamazām veidojās jauna civilizācija, kura attīstījās, līdz atkal esam nonākuši tajā pašā lokā, nākamajā vijumā.

DDD: Kāds būtu tavs ieteikums vai padoms, kā vienkāršai latviešu ģimenei morāli nosargāt savu ģimeni, bērnus un tuviniekus no šīs graužošās ietekmes? Ko darīt latviešiem?

A.B.: Speciāli nebojāt savu domāšanu. Visiespaidīgākā domāšanas bojāšana ir etilspirta lietošana – jebkādā formā. Tas ir vislabākais veids, kā degradēt savas smadzenes. Televizoru arī vajadzētu skatīties minimāli un biežāk sanākt kopā radu vai draugu lokā un aprunāties. Tas arī veido šīs latviskuma kūniņas.

Īstenībā lielākais, ko esam zaudējuši, ir šī kopā sanākšana

DDD: Jā, aizsūtām epastus, labākajā gadījumā piezvanām.

A.B.: Lai cik tas rūgti būtu, bet mēdz teikt, ka latvieši sanāk kopā vien bērēs. Lai sanāktu kopā, patiesībā nekādu īpašu iemeslu jau nevajag.

DDD: Droši vien varētu mudināt latviešus nebaidīties un iedrošināt citam citu runāt arī par nacionālām lietām, runāt tikai latviski, nebaidīties pat diskutēt savā vidē par šiem jautājumiem.

A.B.: Bieži vien zemapziņā latvieši šīs lietas tīri labi saprot. Svarīgi, lai nebūtu tā, ka sanāk kopā septiņi kuņģa slimnieki un diskutē par to, kas ir gastrīts.

DDD: Bieži vien šie strīdi, šķiet, nav nekas cits, kā mēģinājums attaisnot, piemēram, bailes runāt latviski.

A.B.: Nav jau runa tikai par runāšanu krieviski, vai kāpēc un kad nerunāt savā valodā savā zemē. Ja, piemēram, tas ir tūrists vai cilvēks, kurš Latvijā dzīvo samērā nesen, tā ir cita lieta. Betzinu, ka, ja grib, gada laikā var iemācīties normāli runāt latviski. Ja cilvēks te gadu ir nodzīvojis un nav iemācījies runāt latviski, nerunāšu ar viņu vairs nekādā citā valodā – pat ne angļu, ne vācu.

DDD: Īpaši, ja viņš

nav parādījis vēlmi iemācīties – visiem jau varbūt nav vienādas spējas apgūt valodu, citi to spēj ātrāk, citam tas iet lēnāk. Taču, ja viņš vēlēties apgūt valodu, tad teiks: runā ar mani latviski, gribu iemācīties latviešu valodu.

A.B.: Tieši tā.

VĒLĒJUMS 2015. GADĀ

DDD: Kāds būtu tavs vēlējums latviešiem 2015. gadā?

Alvils Bērziņš: Šodienas labākais jautājums. Galvenais – nenokārt degunu, sākt pārveidot pašiem sevi! Lai no tās zampas mēs tiktu ārā, katram ir jāsāk ar sevi. Un šī patiesība ir sāpīgākā daļa...

DDD: Viegļāk ir otru izriktot.

A.B.: Jā, vieglāk ir biktīt otru un sevi likt

mierā. Tomēr faktiski sevi var atrast tik daudz sliktu lietu! Pēc tam, kad sāc jau apjēgt, ka kādi 100 eiro mēnesī tiek iztērēti krogam, bet tos būtu varējis iztērēt lietderīgāk, rodas apziņa. Tas ir ilgstošs, sarežģīts un samērā sāpīgs process – lauzt pašam sevi. Bet, ja katrs tā darīs, domāju, ka rezultāts ilgi nebūs jāgaida.

DDD: Neatstāt uz rītdienu, bet sākt mainīties šodien. Viegli nebūs, bet rezultāts sanāks iepriecinošs.

A.B.: Un jāņem vērā, ka pirmais janvāris nav obligāti tas datums, no kura sākt – varam sākt no 23. janvāra, kad iznāk šis laikraksta numurs, un negaidīt, piemēram, 2016. gada 1. janvāri, jo 2015. gada 1. janvāris jau ir nokavēts.

DDD: To tad arī novēlēsīm. Paldies par sarunu.

Intervēja Liene Apine

Visiespaidīgākā domāšanas bojāšana ir etilspirta lietošana – jebkādā formā. Tas ir vislabākais veids, kā degradēt savas smadzenes.

dažādi nevajadzīgi izņēmumi gramatikā, nesaprotamas situācijas.

Viens šāds tuvināšanas veids bija mikstā “R” burta iznīdēšana. Rezultāts ir tāds, ka latviešu valodas gramatikā parādījās jauni izņēmumi, piemēram, darbības vārdu tagadnes formā pirms mikstajiem līdzskaņiem “E” izrunā šauri un pirms “R” arī. Tas rada jaunu valodas kļūdu – tendenci pirms “R” izrunāt plato “E”. Ir taču “ceļu”, “veļu”, bet kā daudzi izrunā “speru”? Ar miksto “R” – “speru” – viss būtu skaidrs. Endzelīna, Milenbaha Latviešu valodas mācība (visa latviešu valodas gramatika) bija tā sakārtota, ka tā ir maza, plāna grāmatiņa. Un cik biezas gramatikas grāmatas ir šodien! Vismaz puse no šīs gramatikas ir dažādi izņēmumi, kam patiesībā tur

tad viņam nav sirds, un, ja savukārt viņš 40 gados joprojām dara muļķības, tad viņam nav prāta.

TAUTAS RAKSTURS MAINĀS LĒNĀM

DDD: Kā tu vispār skaties uz latviešu tautas nākotni; vai, tavuprāt, ir redzams, ka padomiskā ietekme zūd?

Alvils Bērziņš: Lai pilnībā zustu padomiskā ietekme, manuprāt, tur nepietiek ar vienu paaudzi, tur vajadzīgas vismaz trīs vai četras paaudzes. Vecajā Derībā ir rakstīts par jūdu tautas aiziešanu no Ēģiptes. Kāpēc Mozus 40 gadus to vāzāja pa mazo zemes plekīti, pa tuksnesi? Man liekas, ka

Necieni latviešu valodu – BRAUC UZ KRIEVIJU!

Turpinājums no 1. lpp.

Šajos pašos MK noteikumos paskaidrots, ka A līmeņa 1. pakāpe nozīmē, ka persona ar šādām valsts valodas zināšanām spēj frāzēs un īsos teikumos sazināties par vienkāršām ikdienas tēmām, minimāli lieto profesionālo leksiku, lasa un saprot īsus un vienkāršus tekstus (piemēram, sludinājumus, reklāmas, paziņojumus), prot uzrakstīt personiska satura ziņas (piemēram, vārdu, uzvārdu, adresi, izglītību, nodarbošanos), uztver un saprot lēnā tempā skaidri runātus neliela apjoma elementāras struktūras tekstus par zināmiem tematiem.

Ja jau Jūsu padotie nespēj tikt galā ar saviem pienākumiem un pieļauj, ka Latvijas galvaspilsētā, kuru vada pats Nils Ušakovs, netiek ievērota Satversme un Valsts valodas likums, tad Jums personiski jāiejaucas, atgādinot ikvienam Rīgas pašvaldības uzņēmumu darbiniekam, ka latviešu valodas zināšana un **lietošana** ir obligāta. Tiem, kuriem iemācīties un runāt latviski ir grūti, izmantojot savas

draudzības saites ar Putina vadīto partiju Krievijā, varat piedāvāt pārcelties uz Krieviju, kur visi un visur runā krieviski. Tādā veidā Jūs ne tikai vārdos, bet beidzot **arī darbos** apliecināsi savu lojalitāti Latvijai.

Rīga ir Latvijas galvaspilsēta, un mēs, latvieši, pieprasām, lai ar mums pat sētnieki runātu latviski! Ja Jūs to nespējat nodrošināt, tad atzīstiet, ka nevarat turpmāk būt par Rīgas mēru un kopā ar citiem krievvalodīgajiem pārceļaties uz dzīvi Krievijā.

Gaidīsim atbildi pēc būtības un, lai turpmāk visi Rīgas sētnieki, arī Lubānas ielas 6. nama sētniece, zinātu un arī ikdienā saziņā ar nama iedzīvotājiem lietotu latviešu valodu!

Liene Apine
Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāja vietniece

POLITISKA KRIMINĀLLIETA

par neklanišanos Izraēlai

6. janvārī Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu kolēģija sāka izskatīt krimināllietu, kas ierosināta pret biedrības “Latvietis” Pārstāvju sapulces priekšsēža vietnieku **Leonardu Inkinu** pēc **Krimināllikuma 78. panta otrās daļas**. Šī likuma norma paredz atbildību par darbību, kas vērsta uz nacionālā, etniskā, rasu vai reliģiskā naida vai nesaticības izraisīšanu.

Leonarda Inkina nodarījums ir klanīšanās trūkums – viņš parādīja pašcienas pilnu attieksmi pret Izraēlas vēstnieces Hagitas Ben Jākovas iejaukšanos Latvijas iekšējās lietās, pret “Radio NABA” raidījuma “Tēvijas laikmets” slēgšanu. Izraēlas vēstniecei tik ļoti nepatika latvieša klanīšanās trūkums un nebaidīšanās būt tiešam, ka Drošības policija nadzīgi pret Leonardu Inkinu “uzbūra” politisku krimināllietu “noziegumos pret cilvēci”.

Nākamā tiesas sēde, kad tiks izskatīta šī krimināllietā, būs 9. februārī plkst. 13.30 Rīgas apgabaltiesā – Rīgā, Abrenes ielā 3. Tiesas sēde būs atklāta, tāpēc uz to var ierasties ikviens “DDD” lasītājs, lai atbalstītu nepatiesi apsūdzēto Leonardu Inkinu.

Leonarda Inkina liecība tiesā 6. janvārī

2012. gada 14. aprīļa publikācija “Izraēlas vēstniecība par “Tēvijas laikmetu”!” vietnes “Draugi.lv” lapā “Biedriba “Latvietis”” tika ievietota kā informācija tam, ka nepamatoti tika slēgts “Radio NABA” raidījums “Tēvijas laikmets”. Tā bija informācija arī klausītājiem, lai viņi zina, kāpēc raidījums vairs neskan, un lai viņi zina patiesos iemeslus, kāpēc raidījums tiek slēgts.

Pētot manis veidoto un vadīto raidījumu “Tēvijas laikmets” slēgšanas iemeslus, manā rīcībā nonāca Izraēlas vēstniecības vēstnieces vēstule Aināram Dimantam un citiem. Apsūdzībā šī vēstule ir tikai minēta, neatspoguļojot tās saturu. Ne tiesā šī vēstule tika lasīta, ne arī apsūdzībā citēta. Vēstulē es tieku nepamatoti nosaukts par ““naci” propagandas izplatītāju”.

Iepazīnies ar “Padomju Savienības židu katķisma” saturu, saskatīju, ka Izraēlas vēstniece savā vēstulē vērsās pret manis vadīto raidījumu un pret mani personiski, kā to iesaka “katķisms”. Ar publikāciju vēlējos informēt sabiedrību arī par Izraēlas vēstnieces rīcību, kas, manuprāt, saskan ar “Padomju Savienības židu katķisma” fragmenta saturu. Latvijā šis “Padomju Savienības židu katķisms” nav aizliegts. Es tikai izmantoju fragmentu no jau publicēta materiāla, nevis to publicēju.

“PADOMJU ŽIDU KATĶISMS” NAV “ŽIDU KATĶISMS”

“Padomju Savienības židu katķisms” ir instrukcija, kā “padomju židiem” ir jādžīvu PSRS. Šis “Padomju židu katķisms” var cilvēkos radīt nepatiku tikai pret tiem židiem, kas dzīvo saskaņā ar šajā katķismā pausto. Bet pret tiem židiem, kas nedzīvo

saskaņā ar šo instrukciju, nekāds naidis nevar rasties. Publicētais fragments ir no darba, kas tiek saukts par “Padomju Savienības židu katķismu”. Starp “Padomju Savienības židu katķismu” un židu katķismu ir būtiska atšķirība. Šis citāts nav par židu tautu. Var būt “Latviešu katķisms” un “Padomju latviešu katķisms”. Tie ir divi dažādi un pretēji jēdzieni. Nevar likt vienlīdzības zīmi starp latvieti un padomju latvieti.

Valērija Novodvorska lietoja jēdzienu – “*coсок*”, kas spilgti apzīmē padomju pilsoni. Tas ir **domāšanas un uzvedības apzīmējums**. Cilvēks varēja dzīvot Padomju Savienībā un nebūt šīs ideoloģijas vergs, bet var dzīvot kaut kur Eiropas Savienībā un tur svinēt Staļina dzimšanas dienu.

Kāds tad bija īstens padomju latvietis? Piemēram, Vilis Lācis, tautā mīlēts rakstnieks, kura rokas ir līdz elkoņiem latviešu tautas asinīs. Viņš parakstīja nāves spriedumu tūkstošiem īstenu latviešu, īstenu krievu un izcilu židu. Vilis Lācis bija padomju pilsoņa paraugs. Padomju bērns ideāls bija Pavliks Morozovs. Viņš nodeva savus vecākus iznīcībai.

Tātad, ja būtu kāds “Padomju latvieša katķisms”, tas nebūtu uzrakstīts daudz maigākā formā. Drīzāk: šaujiet un nīstiet. Tieši tāpat, kā nevaram likt vienlīdzības zīmi starp īstenu latvieti un padomju latvieti, tieši tāpat neeksistē vienlīdzības zīme starp krievu un padomju krievu.

Kristietības pamatlicēji bija židu tautības. Starp šiem židiem un padomju židu ir aiza vai pat okeāns.

Ja kāds mūsdienās Krievijas vadītājam Putinam piedēvē hitlerismu, tad tas nenozīmē, ka Putins ir dzimis Bavārijā vai kaut kur Austrijā. Tas ir **domāšanas un uzvedības veids**, kas viņam tiek piedēvēts. Tieši tāpat arī “Padomju Sa-

vienības židu katķisms” ir tikai apraksts par **noteiktu domāšanu un rīcību**.

Piemēram, Džordža Orvela darbs “1984” ir veltīts padomju anglim. Kaut mēs nevaram aptaustīt šo padomju angli, mēs viņa redzam visu to negatīvo, kas ir padomju latvieti, krievā un citos, kurus apzīmējam ar vārdu “padomju”.

Publicējot publikāciju, es savā komentārā rakstīju: “Jāspiež “man patīk”, kaut patiesībā nepatīk...”. Tie, kas pārzina internetu un ir bijuši portālā “Draugi.lv”, zina, ka nav tādas podziņas, lai nospiegtu – “man nepatīk”; tur ir tikai podziņa “man patīk”. Ja es nospiežu “man patīk”, tas nozīmē, ka cilvēki ieraudzīs, ka kāds to ir teicis, un izlasīs. Jo publikācija ir tādēļ, lai kāds to izlasītu. Bet, lai viņi nepārprastu, ka man patīk tas, kas tur ir rakstīts un kas tur notiek, es uzrakstīju, ka jāspiež “man patīk”, kaut patiesībā nepatīk.

“Padomju Savienības židu katķisma” fragmenta publicēšana nav mans aicinājums lasītājam par to, ka ebreju tautai piederīgi cilvēki “ir kaitīgi un pat bīstami citu tautību pārstāvjiem”, kā tas minēts apsūdzībā, bet gan tikai fakts, ka eksistē tāds “Padomju Savienības židu katķisms”, kur padomju židiem tiek doti šādi norādījumi.

“Katķismā” publicētais nav mans viedoklis, tādēļ nav pamata apsūdzībā apgalvot, ka “no L. Inkina izmantotā teksta izriet, ka ebreju tautai piederīgi ir negatīvi noskaņoti pret citu tautību pārstāvjiem”. Arī latviešiem dažādos laikos, pie dažādām varām ir bijuši visai atšķirīgi publiski aicinājumi un pamācības, ko darīt un kā darīt, bet tāpēc jau nav pamata secināt, ka šajos aicinājumos un pamācībās izteiktās idejas, noskaņojums vai īpašības piemīt visai latviešu tautai.

Nedrīkst kādā tekstā teikto automatiski piedēvēt tam, kuram šis teksts ir adresēts. Uzskatu, ka pildīt šādas pamācības, ieteikumus un rīkoties sakarā ar tādām pamācībām, kādas ir izteiktas “Padomju Savienības židu katķismā”, nav pieņemami nevienai tautai.

No manas puses nav publiski izteikti nekādi antisemitiski, tieši pret židiem kā tautu vērsti aicinājumi vai paziņojumi, un tāpēc nav pamata uzskatīt, ka es būtu apzināti centies veicināt nacionālo naidu vai nesaticību. Ar savu publikāciju es vienkārši informēju lasītājus, ka ir tāds “Padomju Savienības židu katķisms”, pēc kura satura ieteikumiem, manuprāt, rīkojusies Izraēlas vēstniece, vērsoties pret mani savā vēstulē.

Tad jau tik pat labi kāds antisemitisma propagandu varētu saskatīt arī brāļu Kaudzišu romānā “Mērnieku laiki” un Blaumaņa

darbos, saukt pie atbildības visus šī romāna ekranizētājus, teātra uzveduma veidotājus un tos, kuri šo romānu iekļāvuši skolu obligātās literatūras sarakstā.

Pasaulē nav pieņemts slēgt kādu raidījumu, ja tas nepatīk kādas citas valsts vēstniecei. Tādā gadījumā Krievijā pārstātu darboties sabiedriskā televīzija. Jo ir daudz raidījumu, kuros tiek melots par Latviju un latviešiem.

PAR VĀRDA “ŽIDS” LIETOŠANU

Par vārda “žids” lietošanu. Lietojot vārdu “žids”, to nedaru ar nolūku pazemot vai aizskart kādu tautu. Es cenšos domāt, runāt un rakstīt latviski. Latviešu valodā līdz Latvijas okupācijai lietoja vārdu žids. Bija Židu iela, Židu biedriba un pasēs tautību rakstīja – žids.

Pēc Latvijas okupācijas PSRS vara mērķtiecīgi pārveidoja latviešu valodu, tuvinot to krievu valodai. 1940. gada 14. septembra pavēlē izglītības tautas komisārs pavēlēja: “Visos židu skolu nosaukumos vārdu “žids” turpmāk atvietot ar vārdu “ebrejs”. Latviešu valodā vārds žids nav nedz pazemojošs nedz arī nicinošs. Citādi ir krievu valodā, jo Krievijā ir bijuši dažādi grautiņi, dažāda attieksme, un krieviski šim vārdam varbūt ir citāda pieskaņa, tāpēc [okupācijas laikā] notika pielāgošanās krievu valodai un izņemts šis vārds “žids”.

Secinot, ka Izraēlas vēstniecības – valsts, jo vēstniece pārstāv valsti – darbības un metodes atbilst publicētā “katķisma” fragmentam, es informēju sabiedrību par, manuprāt, absolūti nepieņemamu rīcību. Proti, cita valsts, vēstnieces personā, vērsās pret raidījumu “Tēvijas laikmets”, vārda brīvību un tiesībām raidījuma dalībniekiem paust savu viedokli. [...]

...VAI NAV LABĀK PUBLICĒT KO POZITĪVU?

Tiesnese Una Melamed: Es izlasīju to tekstu un domāju, vai jūs kā žurnālists, publicists piekristat, ka šāda teksta publicēšana pauž kaut kādu negatīvu... vai nav labāk publicēt kaut ko pozitīvu?

Leonards Inkins: Ko es varu publicēt pozitīvu gadījumam, kad netaisnīgi slēdz raidījumu tikai uz Izraēlas vēstnieces vēstules pamata?! Žēl, ka šī vēstule netiek nolasīta, jo Izraēlas vēstniece pārmet Latvijas valstij, ka Latvijas valsts ļauj valsts finansēt radio – tas bija valsts radio, Universitātes radio, kur mums bija raidījums, – runāt tādām kā es...

Tiesnese: Bet, vai jūs

Leonards Inkins pirms tiesas sēdes. (Pirmais no labās pusēs)

nepieļaujāt, ka šo “Draugi.lv” lasa jaunieši, kuri var tikt stimulēti uz kaut kādu sliktu rīcību?

Leonards Inkins: Es nepieļāju, ka viņi varētu būt stimulēti uz kādu sliktu rīcību. Pat, ja es to nepieļautu un tā būtu noticis, tad būtu, par ko runāt. Bet nekāda rīcība, nekādas sekas, izņemot to, ka ir slēgts raidījums un ka pret mani ir tiesa, citu seku nav. Kas attiecas uz komentētājiem – pārdesmit cilvēku ir kaut ko komentējuši, bet neviens nav pārbaudījis, vai tādi komentētāji vispār ir, un teorētiski ir pieļaujams – to arī teica eksperte, ka to ir uzrakstījis viens cilvēks, piemēram, izmeklētājs.

Tajā laikā, kad es šo citātu no “katķisma” izmantoju (man šī grāmata ir kopš 1991. gada, varbūt agrāk), nejauši sagadījās, ka es no plaukta paņēmu šo mazo brošūriņu un atšķīru to tieši tajā vietā. Tā tas sakrita. Bet tajā pašā laikā vismaz trijās man zināmās vietās, un es informēju arī prokurāturu par to, šis darbs ir ticis publicēts pilnībā, visā garumā. Es paņēmu tikai mazu daļiņu, citātu, kas tiešām ilustrēja.

Tiesnese: Tieši mans nākamais jautājums. Kāpēc jūs tieši šo tekstu izvēlējāties?

Leonards Inkins: Tāpēc, ka tas ilustrē to, kas ar mani notika, un diemžēl arī to, kas notiek šobrīd.

Tiesnese: Paldies, jūs atbildējāt.
/Zālē skan aplausi./

“ES VĒRSOS PRET NETAISNĪBU!”

Tiesnese: Tagad došu iespēju prokurores kundzei uzdot jautājumus.

Prokurore Līga Sudakova: Sakiet, lūdzu, tātad vēstniece uzrakstīja vēstuli Dimanta kungam?

Leonards Inkins: Ne tikai.

Prokurore: Bet, kā tālāk bija tā secība, kā notika raidījuma slēgšana?

Leonards Inkins: Tālāk notiek šādi. NEPLP publiski pauž sižetā “Panoramā”, ka ar raidījumu viss ir kārtībā, ka nav nekāda pamata to slēgt. Tad notiek tās lietas, ko es ne-

varu pierādīt, bet ko es saprotu, ka notiek kaut kādas pārrunas, kaut kādas sarunas, un NEPLP, un ne tikai NEPLP, maina savas domas pilnīgi pretēji, un šo raidījumu slēdz.

Prokurore: Tātad, kas pieņem lēmumu par raidījuma slēgšanu?

Leonards Inkins: Formāli – Siksnis, kurš tagad vairs nav priekšnieks Latvijas Radio (Jānis Siksnis bija Latvijas Radio ģenerāldirektors līdz 2014. gada beigām – “DDD” piez.), jo “Radio NABA” ir Latvijas Radio, tātad valsts radio finansēts.

Prokurore: Tad man ir jautājums – ja lēmumu pieņem Siksnis, nevis Izraēlas vēstniece, kādēļ jūs šādā veidā vērsāties tieši pret vēstnieci, nevis pret lēmuma pieņēmēju?

Leonards Inkins: Es nevērsos pret vēstnieci. Es vērsos pret netaisnību, kurā iesaistīti ir ne tikai vēstniece, bet arī tas pats Dimants un pārējie cilvēki, kas šīs vēstules ir saņēmuši, un pārējie cilvēki, kas ir pakļāvušies šim spiedienam. Tāpēc bija arī pikets un gājiens no Izraēlas vēstniecības līdz Latvijas Radio, un tajā es nepiedalījos viens, bija vairāki desmiti cilvēku, kas gāja ar pareiziem plakātiem. Šī mana publikācija ir tikai tāda maza pilīte tajos visos notikumos. Mēs rakstījām arī Tiesībsargam, un daudz kur mēs mēģinājām panākt patiesību. Bet visur, kur sadzird Izraēlas vārdu, visi nostājas miera stājā un dara to, kas ir teikts.

Prokurore: Tātad jūs arī ar tiesiskām metodēm un tiesiskiem līdzekļiem mēģinājat...

Leonards Inkins: Nu, protams, protams. Ne tikai, mēs arī uzaicinājam pašu vēstnieci uz savu raidījumu, lai viņai būtu iespēja izklāstīt, ko viņa domā un kā viņa domā. Mēs esam rakstījuši viņai vēstuli. Uz to viņa nav atbildējusi.

Prokurore: Tātad tiesiskā ceļā jums neizdevās raidījumu atjaunot?

Leonards Inkins: Jā, neizdevās atjaunot. To varētu arī uzskatīt par tādu zināmu izmisuma soli.

Prokurore: Šo publikāciju?

Leonards Inkins: Jā.

LATVIEŠU VALODA LATVIJĀ PABĒRNA LOMĀ

Normunds Melderis

LTV sporta žurnālists

Turpinājums no iepriekšējā numura

Latvieši it kā vēlas būt “labie”, nākt pretī krievvalodīgajiem un runāt krieviski, lai tiem “nabadziņiem” nav jāmokās ar valsts valodas lietošanu. Taču tas ir stulbi un ļoti slikti. Patiesībā šie latvieši ir “sliktie”, jo rada nepareizu, sliktu praksi. Nevajadzīgā vēlme piekāpties vai izdabāšana nekad neko labu nav nesusi. Vismaz Latvijas prakse to pierāda.

Kā savulaik liecināja socioloģiskie dati, latvieši šāda veidā (piekāpjoties) valodas ziņā it kā cer, ka krieviski runājošie vismaz rīkosies tāpat, proti, centīsies lietot latviešu valodu. Praksē tā nenotiek, jo abu nāciju psiholoģija, loģika, mentalitāte un izpratne

(okupācijas un pēcokupācijas) laikā latviešiem ir deformējusies apziņa par vērtībām, par Latvijas valsti, ir radies zems nacionālais pašnovērtējums. Un attieksme pret latviešu valodu ir viena no tā izpausmēm.

Šajā sakarībā varu minēt kādu mazu, bet spēcīgu piemēru, kas liecina par divainu deformāciju. Nesen kādā OTV kanāla raidījumā bijušais LNT šefs Andrejs Ēķis sarunas gaitā izmeta frāzi: “...pasarg’ Dievs, es neesmu nacionālists...” Šī atkrtišanās sajūta no “riebīgā” nacionālisma ir nekas cits, kā valstiskās apziņas deformācija. Vienlaikus tā liecina, ka pat Latvijā pazīstamiem un ietekmīgiem cilvēkiem nav īstas izpratnes par to, kas ir nacionālisms, kas ir Latvijas valsts un latviešu nācijas pamats.

Eiropā 95% valstu ir nacionālas. Un tur, atšķirībā no Latvijas, daudzas nacionālās lietas uzskata par pašsaprotamām. Tik pašsaprotamām, ka viņi tās neuzskata par nacionālām. Tas ir – kā gravitācija, kā atmosfēras spiediens, kā gaiss. Tas ir – kā iet uz darbu, strādāt un saņemt par to algu vai mazgāt rokas pirms ēšanas, utt.

Pavērojiet, kādā valodā latviski raidošo radio un TV intervijas atbild krieviski runājošie! Arī pārsvarā krieviski. Ar retiem iz-

piekrišanu.

Paskatieties, kādā valodā pārsvarā piedāvā TV kanālus daudzi TV kabeļoperatori! Krievu. Mazliet arī latviski, mazliet citās valodās, bet tas tā – deķorācijai. Krievu valodas īpatsvars TV ekrānā salīdzinot ar PSRS laikiem, ir tikai pieaudzis. Nekontrolēti. Latvijas mediju un TV informatīvās politikas uzraugi to pieļāva ar domu – tirgus visu noregulēs. Un noregulēja. Varam paskatīties, kādā valoda tiek piedāvātā kā pirmā, kad pastāv valodas izvēles tiesības. Protams, krievu. Latviešu vai nu vispār netiek piedāvāta, vai arī atrodas saraksta beigās. Vai nejausība?

Tāpat ir jāņem vērā līdz šim politiķu (latviešu) mazā uzmanība latviešu valodas stāvoklim. To pašu var attiecināt arī uz latviešu medijiem. Kad notika referendums par krievu valodu kā otru valsts valodu, tad tiem mazliet pievērsās. Bet pirms un pēc tik pat kā nemaz. Tieši mediji un žurnālisti ir tie, kuri var un kuriem bija jāceļ šī problēma saulītē visu laiku. Ja nav mediju uzmanības, nav arī politiķu, nav arī visas sabiedrības uzmanības. Tālāk ķēde turpinās. Nav uzmanības – nav problēmas. Nav problēmas – netiek arī meklēti risinājumi. It kā nav nepieciešams.

UN PAR VIS-SVARĪGĀKAJĀM PROBLĒMĀM NERUNĀ

Kā aktuālu divvalodības parādību, aiz kuras faktiski slēpjas krievu valodas īpašā statusa izcelšana, varu minēt kaut vai Rīgas domes saražotos reklāmas bukletus, kuri uz nebēdu tiek mesti pasta kastītēs. Tajā visi teksti ir divās valodās – latviešu un krievu. Tādējādi tiek likts saprast, ka Rīgas dome krievu valodu atzīst par līdzvērtīgu latviešu valodai. Ir dziļi pretīgi klausīties Rīgas mēra Nila Ušakova bērnišķīgi nicigos pārmetumus žurnālistiem un citiem par to, ka viņš bija viens no krievu valodas referenduma lielbīdītājiem, – sak, ko jūs uztraucaties, referendums ir beidzies, un latviešu valoda ir vienīgā valsts valoda Latvijā, nav ko cīlāt

vecas lietas, jādzīvo gaišajai nākotnei, utt. Ušakovs pats ar saviem darbiem turpina neatzīt latviešu valodas kā vienīgās valsts valodas statusu. Tas nozīmē, ka neko šis cilvēks savos šovinistiskajos uzskatos nav mainījis. Tieši tāpat kā tie gandrīz 300 000 Latvijas Republikas jaunie pilsoņi, kas LR pasi ieguvuši pēdējos gados.

Paskatieties ikdienā, kurā pašobelē ir iedzīta latviešu valoda Rīgas domē! Kādā valodā savā starpā komunicē Domes (Saskaņas) amatpersonas! Mediji tam nepievērš ne kādu uzmanību. Daudz svarīgāk viņiem šķiet pievērsties Saeimas deputātiem, kuriem radušās problēmas ar alkoholu. Daži trāpījās, tagad cepšanās un vārīšanās turpināsies vēl mēnešiem. Nu nav nekā svarīgāka Latvijā par to!!! Nu nav! Galīgi nav! Kā savulaik precīzi pārmeta (un pamatoti) bijušais Nacionālās Radio un Televīzijas padomes priekšsēdētājs A.Kļeckins pazīstamajam žurnālistam Jānim Domburam, žurnālists bieži cīlā un runā par notikumiem, bet ne par problēmām. Ceru, ka saprotiet atšķirību.

Tas, ka kāds deputāts ir ieriebis ārpus darba laika, nav skaisti. Bet tas tik un tā ir tikai notikums. Tā nav problēma. Latvijas valsts mērogā tas neko nemaina. Tāpat tas, ka kāds divainis uzrāpies Vanšu tilta margās, arī ir tikai notikums, bet ne problēma. Problēmas pašas it kā nenotiek, it kā tās neredz, bet tās pastāv. Vajag tikai to pamanīt. Vajag spēt atšķirt mazāk svarīgo no ļoti svarīgā, notikumu no problēmas. Tas prasa labāka laukuma redzējumu un izpratni nekā lielai daļai mediju pārstāvjiem piemīt.

Kas attiecas uz latviešu valodas lietojuma problēmu un tās izpausmēm, tad šo melno sarakstu varētu turpināt vēl un vēl. Tas ir ļoti garš saraksts. Katrs var minēt savus dzīvīgos pieredzes piemērus. Visus vienkārši nevar minēt. Galvenais ir akcentēt pašu problēmu. Lielu problēmu. Neatrisinātu problēmu. Par valodu. Par latviešu nacionālo pašcieņu. Par morāli. Par politiku. Par vienu no Latvijas valsts pamatiem.

Turpmāk vēl...

VAI “BRĪVAIS MIKROFONS” BŪS BRĪVS?

Vēstule jaunajam “Latvijas Radio” vadītājam

**Augsti godātais
Aldi Pauliņa kungs!**

Vispirms atļaujiet Jūs apsveikt ar ievēlšanu Latvijas Radio valdes priekšsēža amatā! Redzot, kādu pretestību Jūsu kandidatūrai izrādīja sorosistiski-mafiozais grupējums, nākas secināt, ka laikam esat labs un godīgs cilvēks. Par Jums presē arī raksta, ka esat nacionāli noskaņots, un gribētos ticēt, ka tas tiešām ir taisnība, par ko liecina dažu nekaunīgu okupantu (piem., Sergeja Kruka) uzstāšanās pret Jums. Ļoti ceru, ka augstāk minēto iemeslu dēļ Jūs beidzot ieviesīsit kārtību Jūsu vadītajā organizācijā un izbeigsit cinisko attieksmi pret cilvēkiem, kuri pauž Jūsu kolēģu vairumam un pastāvošajai valsts varai netikumus uzskatus.

Jau teju 15 gadu garumā nenogurstoši sūdzos dažādās instancēs (ieskaitot tiesu sistēmu) par piekopto nekaunīgo diskrimināciju pārraidē “**Brīvais mikrofons**”. Vēl tad, kad to vadīja L.Bērziņa un K.Streips, tajā tika ieviesta “nevēlamo” zvanītāju bloķēšana, neļaujot viņiem izteikties ēterā. K.Streips pēc kāda laika tika no amata noņemts, bet cenzūra diemžēl turpinājās un pastāv arī patlaban. Redzot “nevēlamu” tālrunu numuru uz displeja ekrāna, klausule vispār netiek celta, vai arī tiek pacelta, kas noteic, ka valstī pastāv vārda brīvība un jebkāda veida cenzūra ir aizliegta. Ja programmas veidotājam liekas, ka zvanītājs pauž pretlikumīgus uzskatus, viņš var vērsties tiesībsargājošās iestādēs, lai tās izvērtē zvana saturu. Taču uzņemties “cenzora” funkcijas viņam nav un nevar būt nekādu tiesību! Es esmu viens no visvairāk nemilētajiem, taču ne tuvu ne vienīgais zvanītājs uz “Brīvo mikrofonu”, kam 80 procentos gadījumu vārds netiek dots.

Šādu kārtību paši pārraides veidotāji īpaši neslēpj un nenoliedz, ka tāda tā pastāv, viņi tikai atrunājas, ka tas notiekot tāpēc, ka vajagot ļaut izteikties pēc iespējas lielākam cilvēku skaitam, tāpēc t.s. “štatā zvanītājus” viņi reizēm mēdzot bloķēt. Tajā pašā

laikā netiek paziņots, kāds tad pastāv “limits”, kuru zvanītājs nedrīkstētu pārsniegt, lai netiktu bloķēts. Uzskatu, ka šāda kārtībā pati par sevi ir neloģiska un pretlikumīga, jo faktu, vai konkrētais cilvēks tiks pie savienojuma, lielā mērā nosaka veiksmes (“loterijas”) princips, un nav dzirdēts, ka kādā loterijā tiktu ierobežots pērkamo ložu skaits no vienas personas. Tāpat būtu jāatceras, ka Latvijas Radio tiek finansēts no visu iedzīvotāju (valsts budžeta) naudas, nevis tikai no tiem, kas pauž pārraižu vadītājiem tikamus uzskatus.

Apgalvojums, ka ierobežoti tiek “biežie” zvanītāji, pats par sevi ir melīgs. Ja cilvēks pauž kosmopolitiskus uzskatus un slavē Saeimu un valdību, viņam ļauj zvanīt 10–15 reizes pēc kārtas, un nebloķē; turpretī, ja viņš pauž nacionālus uzskatus un varu kritizē, viņam “aizbāz muti” jau pēc 1–2 zvaniem.

Visaktīvākie “cenzori” ir I.Matjušonoka, L.Bērziņa un Z.Grīnberga, nedaudz lojālāka pret zvanītājiem ir I.Ābola. Uzskatu, ka pārtraukt zvanītāju drīkstētu tikai tādā gadījumā, ja viņš atklāti aicina uz vardarbību (nošaut, nodurt, izvarot... utt.) vai izteikti rupji, necenzēti lamājas. Taču arī šādam zvanītājam nedrīkstētu liegt zvanīt vēlāk atkārtoti. Visos pārraides gadījumos būtu jāievēro Satversmes 100.pantu, kas noteic, ka valstī pastāv vārda brīvība un jebkāda veida cenzūra ir aizliegta. Ja programmas veidotājam liekas, ka zvanītājs pauž pretlikumīgus uzskatus, viņš var vērsties tiesībsargājošās iestādēs, lai tās izvērtē zvana saturu. Taču uzņemties “cenzora” funkcijas viņam nav un nevar būt nekādu tiesību!

Ļoti ceru, ka beidzot Latvijas Radio vadībā ir stāties cilvēks, kas šim gadu desmitiem ilgstošajam tiesiskajam nihilismam darīs galu! Gaidu no Jums, godātais Pauliņa kungs, atbildi pēc būtības, nevis formālas atrakstīšanās, kādas līdz šim esmu saņēmis no Jūsu kolēģiem!

Aivars Gedroics
Latvietis

Šī atkrtišanās sajūta no “riebīgā” nacionālisma ir nekas cits, kā valstiskās apziņas deformācija.

par valodu, pasauli būtiski atšķiras. Tik būtiski, ka vienota izpratne nav iespējama. Krievi pārsvarā slikti adaptējies jebkurā citā vidē. Parasti viņi cenšas radīt savu vidi vai pat to uzspiest citiem. Paraugieties vēsturē! Un tas attiecas ne tikai uz valodas lietošanu, bet visa nacionālā bloka jautājumiem. Paskatieties uz Krievijas agresiju un politiku pret Ukrainu. It kā daudz radnieciskāka nekā Latvijas vide. Bet rīcībā līdzīga. Valoda ir tikai viens no lielās politikas, krievu nacionālo uzskatu aspektiem.

nēmumiem. Un tas notiek vairākus gadu desmitus kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas. Nekas nav mainījies. Turklāt latviešu žurnālisti tā vietā, lai uzstātu uz latviešu valodas lietošanu vai kā citādi liktu saprast, ka krievu valodas lietošana ir nepieņemama nenormālība, mierīgi to visu akceptē.

SASKAŅOTA DARBĪBA AR ABPUSĒJU PIEKRIŠANU

Jāņem vērā, ka latviešu valodas nelietošana ir raksturīga visa vecuma krieviski runājošajiem, arī tiem, kas dzimuši un skolā mācījušies neatkarīgā Latvijā. Lielākajai daļai krieviski runājošo valsts valodas eksāmens pirms Latvijas pilsonības iegūšanas ir pēdējā reize, kad viņi runā latviski. Lai gan būtu jābūt otrādi – tas ir sākuma līmenis izaugsmei. Un viņi jau to zina pirms LR pases saņemšanas. Un arī tie, kas veic šo eksāmenu, arī to zina. Var teikt – saskaņota darbība ar abpusēju

“...PASARG’ DIEVS, ES NEESMU NACIONĀLISTS...”

Sliktākais ir tas, ka liela daļa latviešu skatās šķībi uz tiem latviešiem, kuri cenšas konsekventi Latvijā runāt tikai latviski. Tas pat pašu latviešu vidū tiek uzskatīts par sliktu (nacionālistisku) uzvedības stilu, par nosodāmu. Lai gan tas ir tikai normāli daudzām citām tautām. Ilgu gadu

Okupācijas “rekordi”

Vilhelms Ļuta

žurnālists

Pusgadsimtu ilgsi okupācija mūsu nācijai sagādāja vēl nekur pasaulē neredzētus pārkrievošanas “rekordus”. To vajadzētu piedāvāt ierakstam Ginesa rekordu grāmatā.

No 1940. gada līdz 1990. gadam krievu skaits Latvijā tika palielināts 5,4 reizes. Valsts galvaspilsētā šis pieaugums sasniedza pat 15 reizes – īpaši kāri barbari bija uz kūrortpilsētu Jūrmalu, kur to skaits palielinājās 123 reizes.

Piebildīsim, ka okupācijas laikā Latvijā latviešu skaits varmācības dēļ krasi samazinājās. Krievu pieplūdums iecirta pamatīgu robu Latvijas pamatnozārē lauksaimniecībā. Sējumu kopplatība okupācijas laikā saruka par 337 tūkstošiem hektāru jeb par 17%. Govju skaits samazinājās par 262 tūkstošiem jeb par trešdaļu.

Okupācijas dēļ iedzīvotāju pārticība krasi saplaka. Piena produktu klāsts, rēķinot uz katru cilvēku, samazinājās par 20%, bet gaļas patēriņš par 30%. Augstvērtīgā pārtika tika aizstāta ar surogātiem. Alkohola patēriņš okupācijas laikā palielinājās 2,5 reizes, papirosu (cigarešu) pieprasījums – 2,7 reizes.

Ginesa rekordu grāmatā vajadzētu ierakstīt arī barbaru “panākumus” izglītības jomā. Tika likvidētas 1013 skolas, jeb puse mācības iestāžu ar latviešu mācības valodu.

Tas bija graužošs “ieguldījums” Latvijas atbrīvošanā no “fašisma” un “suņu valodas”.

Doma

Doma, nepaliec pusceļā, lido!
Lido līdz galam.
Varbūt tur tevi gaida.
Vēl gaida kāds –
Viņš jūtas mājā savā
Tālu prom kā svešā malā...
Doma, kāpēc tas tā?
Nē! Tu nenāksi atpakaļ,
Tas iespējams nav;
Kā putns no sprosta izbēdzis
Brīvu telpu sev ieguvīs,
Neatgriezīsies – un viss! –
Lido, doma, lido!
Tagad tu zini,
Ka esi brīva.
Tā tad dzīva!
Lido pie tiem
Kuri savā sprostā
Iemiguši, domai spārnus
Zaudējuši...
Visu spēcīgā, varošā –
Zini, kāda tev loma;
Nepamet tumsā viņus!
Gaismā saucēja: DOMA!

V.M. Jēkabsons

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktores vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV–1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

KURĀS GALVĀS IR JĀNOTIEK “KLIKŠĶIM”?

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

PAR PAŠREIZĒJO “LATVIJAS TAUTU”

Atsaucoties uz ASV prezidentu Ronaldu Reiganu, arhibīskaps Vanags ir vienprātis, ka “mēs, tauta, sakām valdībai, kas jādara, nevis tā saka mums”, ka mēs izlemjam, kurp tai jādodas, pa kādu ceļu un cik ātri.

Satversmes preambulā ir teikts: “Latvijas tauta izcīnīja savu valsti Brīvības cīņās. Brīvi vēlēta Satversmes sapulcē tā nostiprināja valsts iekārtu un nolēma sev Satversmi.” Šis skaidrojums rezonē ar Ahibīskapa prieku, ka “preambulā konsekventi ir lietoti vārdi “Latvijas tauta”, kas veido savu dzīvi ap tādām vērtībām kā “brīvība, vienlīdzība, solidaritāte, taisnīgums, godīgums, darba tikums un ģimene, kas ir sabiedrības pamats,” un kas saskan ar Latvijas Republikas Satversmes otrajā pantā teikto: “Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai.”

Vērtību uzskaitē tomēr ir piemirsta kāda būtiska vērtība, bez kuras nebūtu Latvijas valsts, – tā ir nacionālā pašapziņa, kas ir neatkarības un latviešu tautas pašnoteikšanās tiesību vēlmes iniciētāja un kas vienīgā var būt garants, tas ir, sargātāja un pareizā ceļa rādītāja cauri gadsimtiem. Nacionālā pašapziņa bija lielākais ienaidnieks visiem Latvijas okupantiem un tāds ir palicis arī mūsdienas valstisko un biznesa impēriju atbalstītājiem un veidotājiem.

Cenšoties iespējami objektīvi vērtēt Latvijas tautas darba rezultātus pēc neatkarības atjaunošanas, neesmu tik optimistisks. Latvijas tautas gaidāmos lēmumus un rīcību (vēlēšanās, referendumus, attieksmē pret “zaļajiem cilvēkiem” u.tml.) sagaidu bažīgi piesardzīgi, bet atsevišķās nostādnēs pat kā izšķirīgu apdraudējumu: kaut tikai pieņemtu pareizo lēmumu! Tāds piemērs bija referendums par valodu vai iespēja, ka “Saskaņas centrs” tiks pieļauts pie koalīcijas veidošanas. Negribot jājautā: ko domā

Latvijas tauta, kādi ir tās mērķi, vai tā ir spējīga lemt latviešu tautas interesēs un nodrošināt tai pastāvēšanu un attīstību cauri gadsimtiem?

Man nav iebildumu pret latviešu tautai un Latvijas valstij lojāliem cittautiešiem, un tomēr par pamatotu uzskatu vēlmi un prasību uzzināt: cik lojāli ir pirmskara pilsoņi cittautieši, cik uzņemtie jaunpilsoņi un cik viņu ir?

Lai runā skaitļi. 2012. gada 18. februāra referendumā “PRET” krievu valodu kā otro valsts valodu nobalsoja 821 722 (75%) Latvijas pilsoņi un “PAR” nobalsoja 273 347 (25%) Latvijas pilsoņi. No 320 650 (100%) referendumā dalībniekiem Latvijas pilsoņiem cittautiešiem “PRET” nobalsoja (320 650 – 273 347) 47 303 (15%) cittautieši. 15% par latviešu nācijas interesēm (“PRET” krievu valodu kā otru valsts valodu) balsotājus, cittautiešus, var uzskatīt par latviešu tautai un Latvijas valstij lojāliem un vajadzīgiem, bet nevar uzskatīt par “vairākumu”, kā tas bieži tiek apgalvots. Turpreti 85% pret latviešu nācijas interesēm (“PAR” krievu valodu kā otru valsts valodu) balsotājus, cittautiešus, nevar uzskatīt par latviešu tautai, Latvijas valstij lojāliem, vajadzīgiem vai cerēt, ka viņi tādi kļūs. Šis bija lojalitātes apliecināšanai izšķirošs balsojums – Latvijas tautas tests.

Diskutējot par lojalitāti, jāatgriežas pie 137 943 (100%) jaunpilsoņiem, kas pilsonībā uzņemti līdz 2012. gadam: cik lojāli tie ir latviešu tautai un Latvijas valstij, ja “PRET” krievu valodas uzspiešanu nobalsoja tikai minētie 47 303 (15%) pilsoņi, cittautieši, ieskaitot vecpilsoņus? Kur meklējami cēloņi?

LATVIEŠU PAŠNOTEIKŠANĀS TIESĪBU APDRAUDĒJUMS

Atbildi uz tikko uzdotajiem jautājumiem var saskatīt bezprecedenta pilsonības piešķiršanas konveijera – pilsoņu skaita palielināšanas tempa kā pašmērķa – darbā. Fakti liecina, ka latviešu iecietība pret rusifikācijas tendencēm nav bijusi adekvāta un nav attaisnojusi. Jau pašu potenciālo jaunpilsoņu sapratne, ka pilsonības iegūšana nodrošinās krievvalodīgo tiesības uz krievisku vidi, atbilstošu savai mentalitātei, ir pretrunā latviešu nācijas tiesībām uz savu valsti un netraucētu attīstību, un kā tāda tā ir absurda. Ir pilnīgi nepieņemami, ka jaunpilsoņi, kuriem kaut kur pasaulē ir sava etniskā valsts, iegūstot Latvijas pilsonību, būtu tiesīgi veidot savai mentalitātei un identitātei

akceptējamu citādu valsti uz latviešu tautas un Latvijas valsts iznīcināšanas rēķina.

No teiktā izriet, ka pašreizējā Latvijas tauta negarantē latviešu tautas izdzīvošanu un attīstību cauri gadsimtiem. Nelabojot integrācijā pielautās rupjās kļūdas, katras turpmākās vēlēšanas un referendumu latviešu tautai var kļūt eksistenci apdraudošs notikums, ar neprognozējamām sekām.

Mūsu valsts tika dibināta, par pamatu ņemot Latvijas Tautas politisko platformu, kas iemieso pilnīgu politisko vienotību. Toreiz, pretstatā etnogrāfiskam jēdzienam “latvju tauta”, tika noslēgta vienošanās Satversmē lietot politisko jēdzienu “Latvijas tauta”. Šodien atsaukšanās uz 1922. gada Satversmes 2. pantu, ka: “Latvijas suverēnā vara pieder Latvijas tautai”, ko saprotam kā lemttiesīgo pilsoņu kopuma (latviešu un cittautiešu

**Arhibīskaps un Saeimas deputāti
savos izteikumos un darbībā
ir neadekvāti pret okupācijas
rezultātā radīto, latviešu tautu
apdraudošo situāciju.**

pilsoņu) varu, nav adekvāta 50 okupācijas gadu un 20 atgūtās neatkarības gadu radītajai situācijai.

1925. gadā latviešu bija 73,4% ar tendenci latviešu skaitam pieaugt, līdz 1940. gadā sasniedza 81%. Latviešu tautai noteikt savu nākotnes redzējumu cittautieši būtiski ietekmēt nevarēja, latviešu tauta nejutās apdraudēta un sev piemītošajā iecietībā (tolerancē) varēja sevi identificēt ar Latvijas tautu, un tādējādi, it kā demokrātiski, dodot tiesības lemt par savu nākotni arī pilsoņiem cittautiešiem.

2014./2015. gadā situācija ir atšķirīga. Latviešu tauta ir apdraudēta! Salīdzinājumam – trīspadsmit ES dalībvalstīs pamatiedzīvotāji ir vīrs 90% no kopējā iedzīvotāju skaita valstī, un tikai trijās – Spānijā, Igaunijā un Latvijā – zem 75%. Pārējās – no 75% līdz 90%.

Šodien ar 59,5% lielu īpatsvaru latviešu pašnoteikšanās tiesības ir apdraudētas, un savu nākotni veidot, palaujoties uz Latvijas tautas (latviešu un cittautiešu pilsoņu) balsojumu, nevar un nedrīkst! Taču tieši uz to mūsdienās neargumentēti un neatlaidīgi aicina gan deputāti, gan valsts vadītāji, gan demokrātiskā pasaule, kura latviešu tautas problēmās ir nekompetenta. Arhibīskaps un Saeimas deputāti savos izteikumos un darbībā ir neadekvāti pret okupācijas rezultātā radīto, latviešu tautu apdraudošo situāciju.

**“MAN PAŠAM
KUNGAM BŪT,
MAN PAŠAM
ARĀJAM!”**

Turpinoties iepriekš minētajai integrācijai, var izveidoties apstākļi, kur latviešu tauta “demokrātiski” nebūs spējīga sevi aizsargāt no Latvijas tautas lēmumiem, kas būs pretrunā ar latviešu tautas interesēm.

Latvijas Satversmes preambula sākas ar skaidrojumu, ka: “1918. gada 18. novembrī proklamētā Latvijas valsts ir izveidota, apvienojot latviešu vēsturiskās zemes un balstoties uz latviešu nācijas negrozāmo valstsgribu un tai neatņemamām pašnoteikšanās tiesībām”, ar uzdevumu un mērķi, “lai garantētu latviešu nācijas, tās valodas un kultūras pastāvēšanu un attīstību cauri gadsimtiem”. Bet preambulas turpinājumā visas latviešu tautas lēmējtiesības tiek deleģētas Latvijas tautai,

tādējādi nonākot pretrunā ar iepriekš norādīto realitāti, kur 25% no Latvijas pilsoņiem balso pret latviešu tautu. Taču, neskatoties uz šo piekāpību, – kā var secināt no Arhibīskapa teiktā – “Mūsu dažādu tautību līdzcīvēki jūtīgi uztvēra Preambulas pirmos teikumus.” Te izteikti redzam, ka svešinieku negatīvo attieksmi pret latviešu tautas tiesībām nav izdevies mainīt.

Arhibīskaps aicina padomāt **“par nacionālā mīta rakstīšanu vai vismaz pārrakstīšanu. Skat, piemēram, Grieķija – gan etniskā sastāva, gan valodas ziņā visai tālu no senās Grieķijas... Palūkosimies uz Lietuvu, kas sevi apzinās par lielvalsts mantinieci un dzīvo bez kādiem mazvērtības kompleksiem... Ko par savu nacionālo mītu esam izvēlējušies mēs? Ak, latvieši, nabaga zemnieku tauta, kas 700 gadus vergojusi bargiem, svešiem kungiem.”**

Nespēju piekrist šādam secinājumam. Latviešu tautai nav jāraksta vai jāpārraksta nacionālo mītu, uz ko aicina Arhibīskaps. Līdzīgi, kā iztopot impērikajai Krievijai, pasludināt pareizticīgo Ziemassvētkus par brīvdienu. Mums nav jālegitimē doma par kādas grieķiem līdzīgas tautas veidošanu. Latviešu tautas vairākumam ir būtiski atšķirīgs mīts – Latviska Latvija, kur, runājot Ēvalda Valtera vārdiem: “Man pašam kungam būt, man pašam arājam!”